

Edebiyat Defteri

Hatice Güzen -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
28 Mayıs 2026 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

IŞIK

Yokluk
duvarlara usulca yazılmıŐtı.
Ama sen,
ışığını kaybetmemiŐtin.

Sevincin
bir kandil gibi yanar,
gözlerin
karanlıkta umut olurdu.

Yüzün
altın oranın sırrını taşıır,
ellerin
evreni saracak kadar kutsaldı.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1604197/isik.html>

İnadına Yıldızlar

Unuttun mu, ne kadar güçlü bir çocuktun?
Dizlerin yarayla dolsa da, yıldızlar topladın gökyüzünden,
Avuçlarına doldurdun, tavana astın, geceyi inatla aydınlattın.

Seni fazlalık sanan seslere inat,
Yalnızlığını yorgan gibi sardın,
Şefkat oldun kendine, en iyi sen anladın kendini.

Fener gibi deldi gözlerin karanlığı,
Yaralarını okşadın usulca,
Bir odanın dört duvarına sıkışsan da, yarına ışık oldun.

Ve o çocuk kaldı hep orada,
Küçük avuçlarında koca bir evren,
Ne olursa olsun, var oldu, var olacak.

Kalk, bak, ilkbahar kapında,
Minik bir kuş uçtu pencerene,
Kanadında düşler, gagasında sesler,
Çağırıyor seni, yıldızları gökyüzüne geri asmaya.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1604541/inadina-yildizlar.html>

Suskun Hatıra

Sana seslenmek,
göge bakıp susmaktan farksızdı.
Her mevsim kabuğuna çekildi,
ben seni buldukça kaybettim.

Bütün çiçekler iz taşıdı senden:
bir gölge, bir fısıltı, suskun bir hatıra.
Ben sana gelmemekle sevdim,
sen gitmekle çoğaldın her yaprakta.

Şimdi hangi bahara varırsam,
gözlerin değil,
bir ağacın belleği çıktı karşıma-
ve suskun hatıralardan bir yaprak düştü önüme.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1607922/suskun-hatira.html>

Bir Gülüş Kadar Uzaktın Bir Suskunluk Kadar Yakındın Bana

Bir kelime düştü geceye,
duymamış gibi baktın.
Ben her harfini avucumda evirirken,
sen sessizliğin ardına gizlendin.
Sorular havada asılı kaldı,
cevap vermedin mi, yoksa duymadın mı?

Şiirlerimde
kalbimi koydum her dizeye,
defalarca okudum,
"Yanlış mı anlar?" korkusuyla.
Oysa sen;
bir gülüş kadar uzaktın,
bir suskunluk kadar yakındın bana.

Küs müyüz, bilmem,
ama sitemim bile sevdıyla yoğruldu.
Beklemek de bir işmiş demiş Pavese,
kelimelerimde seni bekledim.
Gözlerimin ucunda bir tebessüm,
cevabını aradı yazdıklarımın.

Anlamamazlıktan gelmek bile
yakıştı sana,
belki de en çok orada yakaladım seni.
Görmedin sandın,
oysa ben her susuşunda
bir şiir daha okudum
ve bir şiir daha yazdım içimden
Sessizliğin kıyısında
seni bulmaya çalışırken.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1609082/bir-gulus-kadar-uzaktin-bir-suskunluk-kadar-yakindin-bana.html>

Yasaklı Kelimeler

Son soluğunu verirken,
hangi kelimeyi yutkundun?
Hangi cümle dizildi boğazına,
ama demir gibi sustu dilinde?

Avuçların hâlâ sıcaktı,
bir çocuğun yüzünü ısıtacak kadar.
Ama o elleri zincirlediler,
demirin soğuğuyla dondurdular,
şiiirleriyle kırılacaklarını bilerek.

Gözlerini sımsıkı kapattılar,
kör sandılar seni!
Oysa sen,
karanlığın ortasında bile
görmeyi bilen adamdın.

Biz şimdi o gözlerin günahını çekiyoruz.
O ellerin ağırlığını taşıyoruz.
Taşlanmış evlerin,
yakılmış kelimelerin yasını tutuyoruz.

Ve ben suçsuzum,
henüz bebektim,
evin taşlanırken!
Ama bil ki, meşalen bende!

Kalemindeki kıvılcımı sakladım.
Sesindeki yangını büyüttüm.
Özgürlüğün sustuğu yerde
şiiir gibi ayaktayım!

Sevgi dedin, susturdular.
Sevgi dedin, taşladılar.
Sevgi dedin, yaktılar.

Ama korkma!
Bir kişi bile kalsa,
o bir kişi,
"Sevginin eş anlamlısı kötülüktür" dedirtmeyecek!

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1609821/yasakli-kelimeler.html>

iz...

Bugün senin yürüdüğün yollarda yürüdüm,
taşları eski, sesi yorgun sokaklardan.
Kim bilir hangi eşikte durdun,
hangi kapıya dostluğunu bıraktın?
Hangi pencerede gözlerin,
bir yabancıнын bakışlarına çarptı?

Birden ılık bir rüzgâr esti,
evin yoktu ama ruhun oradaydı,
duvarların gölgesi hâlâ seni fısıldıyordu.
Uzun yolu adımladım,
bir sağa, bir sola bakarak,
ılık rüzgârın sürüklediği bir yaprak gibi.

Deniz bir tünelin ucu gibi görünüyordu,
ama gökyüzü beni takip ediyordu.
Derken sahile indim.
Dalgalar taşları okşuyordu,
arada bir sertçe,
arada bir usulca.
Aralarından sendeleyerek geçtim,
belki de senin düş kurduğun,
o tek taşı arayarak...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1610379/iz.html>

O Kadın

Gözlerinde kaybolan denizlerin derinliğinden.
Bir bakışla sarhoş eder,
her an bir başka hikâyeye bürünür.

Sabahları uyanır,
gölgesinde güneş,
akşamları ise bir başka hayaline doğru yürür,
bütün geceyi bir adımda kaybeder.

O, bir sokağın köşe başında
içindeki öykülerle var olur,
her rüzgarın dokunuşunda,
bir parça eksik, ama hep eksik kalan bir parça.

Bazen hüzünlü bir şairin kaybolmuş düşleri gibi,
bazen de eski bir şarkının yankısı,
bazen bir yaprağın ardında
bulunan sonbaharın soğuk elleri.

Zamansız bir kadındır o,
her yönüyle değişken,
her an bir başka hâle bürünür,
geçmişle var, ama geleceğiyle kaybolur.

Kimse onu tam anlamaz,
ama her izinden bir parça sana kalır.
Bir köşe başında,
bir kuytuda,
bir sokakta,
o kadının özlemi vardır.

Zamansız kadın,
bir adımda geçmişle bugünü birleştirir,
ama hep kaybolur,
sana hiç ulaşmaz.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1612441/o-kadin.html>

Bir Gülüşün Derinliklerinde

O gülüşünü görmek,
ışıkla susmuş bir evrenin
kendi iç yankısını dinlemesi gibi.
Hiçliğin en kıyısında,
varoluşun ilk soluğuna uzanan
bir titreme...

Gülüşün,
kendi merkezini bulamayan gezegenlere
yön tayin eder,
ve zaman,
o an durur,
yalnızca seni düşünürken döner.

Ben,
sessizliğin içinden geçen
bir suda
ayrık bir gölge gibi ilerlerim.
Gözbebeklerinden yansıyan
bilinmeyen tanrıları izlerim.
Orada,
kutsal bir yıkım saklıdır.

Sen güldüğünde,
bütün unutuşlar
bir anlığına hatırlar kendini.
Bütün başlangıçlar
yeni bir sona niyet eder.

O ışığın kaybolan izlerinde,
bana değil,
benliğimin görmediği
en uzak ben'e dokunur.
Ve o ben,
senden yapılmış bir yankıdır aslında.

Bir çiçeğin,
henüz ismini almadan
evrene açılması gibi,
sana bakmak
zamanın bile adını unutması demek.

Ve ben,
gülüşünün içinde kaybolan
bir tür fısıltıyım.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1612810/bir-gulusun-derinliklerinde.html>

Kelimelerin Doğmadığı Ülke

Sana yazılan,
kapıda unuttu kendini.
İki gün
söz değil, suskunlukla soluyan
bir parça kâğıt,
bir parça ben...

Bir gülümsemenin ihtimali
incecik bir rüzgârdı
sen ise
başka bir korkunun gölgesinde
anahtar arıyordun
evine değil,
bir unutmaya belki.

Sonra geldin,
"Çok güzel," dedin,
"Bu hisleri hak ettiğimi sanmam."
Sesin,
bir mağaranın derinliğinden
geri dönmeyen yankılar gibiydi.

Teşekkürle eğildim,
"İyi yolculuklar," dedim.
Canın sağ olsun...
çünkü kelimelerin
henüz doğmadığı bir ülke kuruldu aramızda.
Suskunluğundan,
taşsız bir yol örüldü içime.

Gece,
kendi yorgunluğunu omzuma bıraktı.
Gün,
bir boşlukta değişti adını.

Konuşmak değildi mesele,
bir tenin kıyısında
hiç dokunulmamış bir sevdayı
sezmekti yalnızca.

Ve şimdi
bu şiir,
yıldızlar içinde yolunu şaşırılmış bir tanesi
parlamadan önce
göğe veda eder gibi
sana doğru düşüyor.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1613476/kelimelerin-dogmadigi-ulke.html>

Sudan Önce

Yokluğunun
bir işi vardı
ellerimde

Musluğun başında
kil oldum
bir heykeltıraş edasıyla
seni kıldım
sabırla
damla damla

Her damlada
sesini aradım
indin avuçlarıma
benden süzülen
benimle kalan

Ah'a gitmişsin
dediler
ben o gün
suyun bile
adını unuttum

ellerimi boyadım
sıcaklığın gibiydi
kurumayı bilmeyen

Elmas
hep yukarıda mı parlar
yoksa
derinde mi öğrenir
ışığını
Mohs on
IF bir kusursuzluk
dokununca kırılmayan
sessiz bir direnç

Biliyorum
yaran da
ışığın da
aynı maddeden

Sen
sudan önce
öğrenilmiş bir şeydin

Artık
her damlan
benimle
ve
kitabımın
en derin yerinde
ışığını
kimseye göstermeden
saklıyor

Hatice GÜZEN

Kaynak:

Suskunluğun Müzesi

Bir kelime vardı
yalnızca gözlerinde kalan
anlamı solmuştu artık
ama geceyi örten
duvarlar sessizce ağıldı

taşlara gömülmüş harfler
sevginin eski yankısı belki
toza karışan
unutulmuş bir alfabe

sergilenen ilk kırılma:
bir çocuk susarken
anlamadan sevdiği
adını fısıldamayan sıcaklık

ikinci salonda:
boş bir kâğıt asılı
ne yazıldıysa silinmiş
yalnızca sızı
tutunmuş kenarına

üçüncüde:
dudaklar arasında sıkışan
bir "gitme" yankılanır
duyan olmamış
giden çok

sessizliğin başka bir katında,
başka bir anıya inilir...

dördüncü odada:
yıpranmış zamanın gölgesinde
yavaşça tutulan eller
kırık zamanın önünde
birlikte bekler
içlerinden biri
"önümüzde kalan ışıktır" der gibi

eksik parçalar
düşlerin kıyısında saklanır
yeniden biçimlenmeyi beklerken
gözlerinin ucunda
kırık bir ışık
tamamlanmanın ince nefesi

belki bir gün
bir kapı usulca aralanır
yalnızlığın kalbine
orada
yitmek değil
yeniden doğmak saklıdır

diller vardı
konuşulmadan hissedilen
şimdi cam fanusta
bir iç çekiş kadar kırılğan

müzeden
herkes
bir kelimeyle eksik değil
belki ilk kez

bir kelimeyle
tamam çıkar

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1629397/suskunlugun-muzesi.html>

Cümle Aralarındayız

Cümle Aralarındayız

bazı sesler
söylenmeden iner
bir cümlenin boşluğuna
bir harfin soluk yanına

varlık dokunur
duyulmayan bir izde

sen
sözden geçmeden
sözsüzlüğün derin katından yürürsün
ruh
görmeden tanır
bir suskunluğun içinde bulur seni

iki bakış
bir sessizlikte durur
bir kelimenin kıyısında
zaman açılır
birlikte susulan an
bir diyalogun yankısıdır

nokta konmuş her cümlede
devam eden sen kalırsın
bitmiş olan
senin bulunduğu yerde silinmez
aralıkta durur
ama eksilmez

bir virgül mesafesinde
iki nokta arasında
hep arada kalan
hiçbir şey olmadan
her şeyi tamamlayan

şimdi
bir dize içindeyiz
adın okunmadan duyulur
benlik
iç sesle örülür

konuşmak değil
susmak olur yakınlık
bu sessizlik
ruhun derininden gelir
unutulmamış bir yerden
henüz dile gelmemiş bir yerden

cümle aralarındayız
konuşulmamış olanın
tam ortasında

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630364/cumle-aralarindayiz.html>

Aşk Şiiri Yazıcam (Teninde Gıdıklansın Diye)

ben büyüdüm
hem de çooooook büyüdüm
düşlerim artık ayakkabıya sığmıyo
aşıkların dediği gibi
kalbimde biy kuş
uçuyo hop hop

aşk şiiri yazıcam
gizli gizli
kalbimde saklıycam
sonra yanına gidip
"n'aber?" diyecem gülerek
ve
şiiri
sırtına
minicik bir kelebek gibi
pıt! diye konduycam

anlamaz belki
ama ben kaçarken
bir dize
omzunda kalıcak

o bilmiyo
ama ben biliyom
şir
teninde
gıdıklıycak onu

sen gülerken
çiçekler de kıkırdıyo
kimse bilmiyo
ama bence
senin kalbinde
tahta bi salıncak
gizli bir ağacın altında

aşık olmak bence bu

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630991/ask-siiri-yazicam-teninde-gidiklansin-diye.html>

İZ'lenim

Vapur esiyordu.
Haliç, unutmaya öğrenmiş
bir aynaydı.
Dalgasız bir zaman,
içe çekilmiş bir nefes.

Karşıda,
bir gölge üçgeni:
adam, kadın, çocuk
bir bankta iç içe.
Geçmişin eliyle
bugünü tutan,
geleceğin bakışıyla
anımsayan.

Bir kağıt helvacı
sessizce süzüldü
gölgelerin arasına.
Bir torun kıpırdattı zamanı,
bir anne gülümsedi.
Hayat,
ince bir sızıyla
usulca tamamlandı.

Kadının kucağında
birkaç ısırık,
buruşturulmuş bir tebessüm.
Şeker,
anıların kıvrımına
sindi.
Solgundu,
ama dipteydi.

“Sen ye baba.”
Yaşlı adam
elini ağır ağır kaldırdı
bir anıya doğru.
Bir ses gelmedi;
sükût çöktü oraya.

Tatlıyı atmadılar.
Çocukluğun
gövdesine değen
hiçbir şey
yitmiş sayılmazdı.

Yaşlı parmaklar
bir ömrü
ufaladı avuçta.
Bu, helva değil
zamanın dışına taşan
sessiz bir paydı.
Geçmişin dilinde
bölündü anı.

Adamın bakışları
dalgaların izini
çoktan unutmuştu.
Ama bir hevesin
nerede inceldiğini
hâlâ biliyordu.

Gözleri
suskun bir denizdi.

Ne kadar büyüdüyse insan,
o kadar içine
çekilmişti sesi.
Her ısırıkta
çocukluk yankısı
derinde
çaldı yeniden.

Bazı tatlar
anıların sızısından
gülümser hâlâ.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631355/iz-lenim.html>

Sergi Takvimi

Açılış - Giriş Notu

Bu sergi, bir suskunluğun takvimidir.
Zamanın içinden düşen eşyalarla
bir hafızanın kırıklarını
gün gün teşhir eder
Bakarken sessiz kalanlar için kuruldu.
Çünkü bazen, hiçbir kelime
bir objenin yükünü taşıyamaz.

1. Gün - Cam Fanus

Bir bakış
hapsoldu cam fanusta

zaman kırıldı
sessizlik
esir düştü

kırılmasın diye değil,
zaten
çatlamıştı kalbin gölgesinde

hiçbir göz
cesaret edemedi bakmaya

çünkü unutmak zorundaydı herkes
hep
en önce bakan

2. Gün - Cümlesiz "Gitme"

Dudakta
asılı kaldı
yarım bir gitme

ne kelime
ne ses

cam vitrin buğusuna sinmiş
veda değil
kalışın suskunluğuydu

3. Gün - Mendil

Ayrılığın
solgun izleri
kumaşına sinmiş
buruşuk
ağır
suskun

ne gözyaşı
ne kokusu vardı üstünde

eğilenden saklı kalan

o mendilde
kat kat duruyordu hâlâ

dilin
söyleyemediği çğlık gibi

4. Gün - Koltuk ve Fotoğraf

Boş bir koltuk
önünde silik bir fotoğraf

oturacak kimse kalmamış
herkes
çoktan yerini yitirmişti

bakan
kendi kaybını gördü

fotoğraf
sorular sordu
cevaplar
bekleyerek sustu

5. Gün - Oyuncak

Sessizliğe
sarılmış bir çocukluk

bastığında
ses vermeyen oyuncak

kahkaha değil
soru sızıyordu içinden

belki de
en çok
o suskun cümleyi duymamıştı

6. Gün - Not

Sergi masasının köşesinde
tek cümlelik bir bekleyiş:

“Döneceğim”

kim yazdı
kim bekledi
bilinmiyor artık

zaman
kenarında kıvrılmış

bekleyenin
adı silinmişti

7. Gün - Aynasız Oda

Bu oda
ayna taşımıyor
çünkü

yüzleşmekten
kaçıldı

içeri giren
gözünü indirir

yansımasızlık
suskunluğun dili olur

ve en çok
kendini duyanların
sığınağıdır burası

Sergi Biter

Çıkışta
bir defter açıktır

yanında
bir kalem
ağırlığı
sustuğuna yakın

yazılı
tek kelime:

kaldım

bir nesne gibi değil,
bir tanıklık gibi

bu sergide
yalnızca eşyalar değil
ben de sergilendim

her gün
bir parçam eksildi

ve şimdi
bir kelimeyle
tam kaldım

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631544/sergi-takvimi.html>

Sergi Takvimi - Kaybedeni Önceden Belli Bir Savaş

"Tarih, çoğu zaman unutulmuş çocuk adlarıyla yazılır."
Anonim Tanıklık

1. Gün - Boş Harita

Dünya
bir masa örtüsü gibi serildi.
Üzerine düşen
gölgelerle karardı.

Kıta kıta
kaydı vicdan.

Kimse
yerini yitirdiğini
fark etmedi önce.

Çünkü
bombalar
önce sessizlikte
patladı.

2. Gün - Kırık Kum Saati

Zaman
akmayı
bıraktı.

Camın içinden
kum değil,
çocuk isimleri
döküldü.

Bir annenin bakışı
hiçbir saate
sığmadı artık.

Tarihin kıyısında
durdu hayat;
dönmedi
bir daha.

3. Gün - Sararmış Gazete

Bir manşet sustu:
"Barış Görüşmeleri Askıya Alındı."

Altında
düşmüş bir eldiven,
yanında
hiç yazılmamış bir haber:

"Bir gelecek
daha vuruldu."

4. Gün - Duvarsız Ev

Penceresiz bir oda,
kapisız bir düş.

Duvarda kalan tek şey
bir çığığın
yankısıydı.

Artık kimse
"ev" diyemedi
yıkıntıya.

Çünkü insan
önce orada
kayboldu.

5. Gün - Sessiz Siren

Sirenler
bu kez
çalmadı.

Her şey olurken
hiçbir şey
söylenmedi.

Sokaklarda yankılanan
bir suskunluk korusu
geçip gitti üstümüzden.

Savaş
çığıkla değil,
alışkanlıkla
geldi.

6. Gün - Küller

Hangi ülke olduğu
önemini
yitirmişti.

Dumanın kokusu
aynıydı
her yerde.

Biri "tarih" dedi,
biri "zafer" ...

Geriye kalan:
bir oyuncak kolu,
yanmış bir defterdi.

Sayfaları
dilsiz kaldı.

7. Gün - Son Nesne

Bir kalem

hiç açılmamış
bir defterin
üstüne bırakıldı.

Yanına yazıldı bir cümle:

"İnsanlıktan
geriye
bu kaldı."

Serginin sonunda
herkes
sustu.

Çünkü bu savaşın
kimseye
anlatacak
bir zaferi
olmadı.

8. Gün - Hiçlik

Sergi
toplandı.

Duvarlar
boş kaldı,
ışıklar
söndü.

Nesneler
gitti;
ama boşluk
yerinden
oynamadı.

Bir çocuk sesinin
yankısı
gezinip durdu
koridorlarda.

Ne bir vitrin,
ne bir iz...
Sadece
içine çökmüş
bir insanlık.

Görülmeyen şeyler
en uzun kalanlardı.

Hiçlik,
serginin
son nesnesiydi.

Adı olmadı,
cam altına konmadı.

Ama çıkarken
herkes
onu
yanında
taşıdı.

Sergi Kapanır

Giriş defterine
tek kelime
yazıldı:

Unutmayın.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631764/sergi-takvimi-kaybedeni-onceden-belli-bir-savas.html>

Sekizinci Kıtta: Vicdan

Yedi kıta susar.
Sekizinci uyanır
bir çocuğun uykusunda.

Toprak istemez
kanın adını.
Gökyüzü bilmez
sapanla vurulan serçeyi.
Su,
yıkamaz suskunluğu.

Bir el,
haritasız bir kalpten uzanır.
Ne sınır çizer,
ne millet sorar.
Sadece tutar
düşeni.

Acı,
bir dile yerleşmez.
Sessizlik,
bazı dillerin
ana sesidir.

Aynalardan
yüz değil,
yüzleşme döner.
Hiçbir ağıt
sahipsiz değildir.
Her göz
bir mezar taşıdır
bakmayı bilen için.

Sekizinci kıta
ne batıdadır,
ne doğuda.
O,
bir annenin susmasıyla başlar,
bir çocuğun bakışıyla büyür.

Kimse
oraya gemiyle varmaz.
Yolculuk
yürekle yapılır.

Dünya
yedi kere unuttur,
bir kere hatırlar.
O da
vicdan olur:
kıta gibi ağır,
ışık gibi sessiz.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631930/sekizinci-kita-vicdan.html>

GÜ11: Kalpten Geçen, ama geçip gitmeyen

seni
camı buğulayan bir çocuğun
ilk hıçkırığında tanıdım
annemin gözlerinden dökülen
bir bakışın belki
ya da bir yıldız yaprağına kazınmış
tek kelimelik bir kalp atışı

küçükken
her ayrılık suskun bir kıyametti
bir torba sakızla avutuldum
seninle değil
ama yokluğa benzeyen
her şeyle tanıştım
otobüs camlarında silindim
görünmeyene sivrulan
bir iç sesti belki

sonra
bir makas, bir sopa
ve yıldızlardan kesilmiş hayaller
rengârenk kâğıtların ucunda
kendime gökyüzü biçtim
her biri seni bekleyen bir duaydı
çekmece de unutulmuş bir ihtimal
ışıkla değil, içimde parlayan
sessizliğin biçimiydin

sen geldin
ama zaman yetişemedi sana
birlikteydik
ama dünya bizsizdi
tam olmadık
ama eksikliğin
bütün ömrümü doldurdu
susarak akan bir ırmak gibi
sana aktım içimden

ben sana
çocukluğumu hiç anlatmadım
gökyüzü sakladı kelimelerimi
yıldızlar dizildi yoluna
ve biri, en sessizi
GÜ11 diye fısıldadı
bazı aşklar
yaşanmaz
sadece
kalpten geçer

şimdi
birbirimizin eksik kıyılarında
sessiz duruyoruz
gökyüzü değil
içimiz parlıyor hâlâ
çünkü o ışık
yarım kalanların hatırası
sönmeyen bir iç iz gibi

ben
bir daha sakız torbası almadım

Çünkü sen
olduğun hâlinle
yarım kalmış her cümlenin
kalpte açılan
en derin parantezisin

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1635437/gu11-kalpten-gecen-ama-gecip-gitmeyen.html>

Çiçek Açan Ses

“Sessizlik de konuşur.
Bazıları çiçek gibi.”

süt beyaz bir sessizlikte
adını anmadan sevmenin
en yavaş
en ağır hâli
giyildi üzerime

sözcükler
damarımda dolaşan su
ten kadar sessiz
kalp kadar derin

her cümle
sana eğilen bir yol
bir eksilme
bir fazlalık
soluk kadar ince
sana doğru ağır

kalem suskun
her harf
kaçıştan kalma bir iz
geri çağrılmış yankı
düşün çatlağında titreyen

sessizlikte eridi aklım
suskunluğumda
sana benzeyen ses parçaları
birbirine değmeyen
dalgalar gibi yankılanan

beynimin içinde
dönüp duran aynı cümle
sessiz bir duvara çarpar
hep senin sesinle kırılır

içimde
sana çarpan sözcükler
tenin altına süzülen
başka bir dil
başka bir suskunluk

düşünceler
tutuklu
gömülmüş bir saatin içinde
durmuş
çalmayan

tenim yitirildi
gölgeye dönüştüm
ayna yok
yüzüm
bir iz kadar silik
ellerim
unuttuğun günleri arıyor

gözlerim
birer mühür
sana

daha da sana
bakan

bu oda
bir yer değil
zamanın ie çöktüğü türbe
adını unuttum
sesini
ve bende bıraktığın
büyük sessizliği

duvarlar
söylenmemişin yokluğuyla
genişledi

bir sessizliğe dönüştüm
ama hâlâ
kendi yankımda
sana bakan
isimsiz bir ieğim
açarken
usulca ses olan

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1637278/cicek-acan-ses.html>

Sessizlik korusu

Bir ağacın gövdesinde
parmak izim gibi işlenmiş
bir sessizlik uyuyordu
rüzgâr her değdiğinde
bir anı kıpırdıyor
yaprakların en uç noktasında

Köklerinde kaldı
sürgün yemiş mevsimler
bir çiçeğin yalnızlıktan taşarak açtığı gün
senin sustuğun yer
orada büyüdü içimde susmalar

Bazı ağaçlar anımsar
hangi daldan sana baktım
hangi gölgede
gözlerinle sustum
sözsüz bir rüzgâr gibi

Kabuklarında ince çizikler
göğe kazınmış suskunluklar gibi
gövdesi susuyordu
ama iç sesiyle anlatıyordu
beni yalnız sana

Zaman yer değiştirmede
sadece içime kıvrıldı
belleği olan her şey
bir iz bırakır toprakta
ve bazı hatıralar
suskun bir ışık gibi
yeniden yeşerir
gecenin dibinde

Şimdi her orman
senin adına bürünen
bir sessizlik korusu
yürüdükçe
dalga dalga
içime çöker
ve büyür

adını bile anmadan çağırın
derin bir yankı

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1638114/sessizlik-korusu.html>

Biraz Deniz Kızı Oldum

Bugün denize girmedim,
içine indim biraz.
Gökyüzü omzuma dokundu,
ayaklarımda yosunların sessiz soluğu.
Tuz, suya değil
bir şiire karıştı içimde.
Biraz sustum,
biraz gülümsedim suya bakarken.

Dalga
göğsüme çizdi geçici bir sır,
saçlarımda rüzgâr,
avuçlarımda serin bir iz
biraz deniz kızı oldum o an.

Gökyüzü
bir annenin ninnisi gibiydi.
Avuçlarımı okşadı nazikçe;
susturulmamış çocukluklar
omuzlarımdan süzüldü.
Maviyle mühürlenmiş yalnızlıklar
ve içimde
bir şey, hemen geri dönmek istemedi.

Yukarı bakıyorum
ince bir su perdesi aralanıyor,
gökyüzü usulca uzanıyor
dalgaların ötesine.
Orada bir ışık var
ve ben,
tam da oraya varmak istiyorum.

Suyun içinde konuşan bir kalptim;
bir taş kadar ağır,
bir balık kadar hafif,
bir sır kadar suskun.
İlk kez
bu kadar dokunabildim kendime.

Bir kaya seçtim kendime
denizi dinleyen,
suskunluğun taşı olan bir kaya.

Kulağımda
hiç kimsenin bilmediği bir şarkı:
belki dalgaların dilinde,
belki göğün içime fısıldadığı
bir şiirdi bu.

Kıyı yakındı
ama ben uzaklaştım.
Ne ayak izi kaldı kumda,
ne sesim döndü geriye.

Ve sonunda döndüm kıyıya
üstümde gizli pullar,
gözlerimde
yalnızca bir mavilik kaldı.
Biraz deniz kızı oldum,
ve biraz da kendim.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1639678/biraz-deniz-kizi-oldum.html>

Ben Hâlâ O Görünmeyen Mor Senin Renginde

Kırıldı rüzgârın dili,
bir çiçeğin dudağında
her rengin ortasında
senin adın vardı.

Toprağın kalbinden
yukarı doğru akan
sessiz bir çığlıktın sen,
ışığın en ince yerinden
geçip bana dokunan.

Bir arı kondu o sabah
senin en kırmızı anına.
Sessizce tanık oldum
nasıl da ürperdi içimde sevda
kanatlarında yüzüme çarpan o an.
Gözlerimde parlayan
bir renk vardı,
gökyüzünde hiç olmayan bir mor.

Seninle birlikte
açan bir çiçeğe döndüm.
Gövdemde sarmal sarı,
kanımda morun hatırası
sana her gelişimde
bir başka benin izini taşıyan.

Sevgi
tek renkten ibaret değilmiş meğer.
Bir yanımda utangaç bir beyaz,
diğer ucumda
zamanın öfkeli kırmızısı.

Ve sen
her rengime bakıp
"bu da sensin" dediğinde
öğrendim
yanardöner bir çiçek gibi
sever insan
hem değişerek
hem de hep aynı kalarak.

Şimdi,
dağın eteğinde
tek başıma açsam da,
seninle ışıdım güneşe doğru.
Arı,
o son öz damlasını alıp gitti,
ve ben hâlâ
o görünmeyen morun içinde,
senin renginde
usulca parıldıyorum.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1640317/ben-h-l-o-gorunmeyen-mor-senin-renginde.html>

Çevirmeli Mucize

Bakkalın duvarına çivilenmişti zaman,
çevirmeli bir telefon
gri bir suskunlukla bekliyordu beni.
Çarkları dönünce dünya durur gibi olurdu.
Bir kez konuşmuştum onunla,
annemle.
Sesi sıcak, kokusu yakın;
sanki oradan sarkıyordu kucağı.
O bir mucizeydi.
“Tekrar ararım” demişti.
Ben inandım.
Bir çocuk, en çok buna inanır.

Her sabah
altından çay geçen o tahta köprüden geçerdim.
Ayaklarıma çamurlu su sıçardı,
dizlerim ürperirdi,
ama kalbim sıcaktı
çünkü annem arayacaktı.

Günler geçti,
aylar durdu.
Gofretler tükendi, umut eksildi,
ama telefon sessiz kaldı.
Bakkal amca başını sallardı:
“Arayan yok.”
Oysa ben,
bize bir numara gerekmediğine inanıyordum.
Sırasıyla döndürsem o çarkları,
annemin sesi açardı kendini.
Bana göre
dünya böyle bir yerdi.

Bir gün içimden geçti:
annem kesin bekliyordur diğer uçta,
ama bakkal amca istemiyor konuşmamı.
Sevmedi beni belki.
Seven biri,
bir çocuğun kalbindeki yarayı
gözünden okurdu.

Bir plan kurdum
çocuk aklımın en derin yerinde.
“Gofret alacağım” deyip
yaklaşacaktım telefona.
Kutular, uzak bir köşedeydi,
ama o telefon
başka bir kıtanın sınır kapısı gibi
tek başına bir duvarda asılıydı.

Minik parmağımı soktum daireye,
çevirdim bir kez.
Tuttum ahizeyi,
kulağıma koydum
ve fısıldadım:
“Ana, orada mısın?”

Sessizlik.
Ama en tanıdık olanı.
İçimi saran,
yıllardır odamda yaşayan

O ağır, gri sessizlik.
Sesi olmayan bir yara gibi.
Kimsesizliğin tonu gibi.

Bakkal amca
bir göz kesildi.
Elimden çekti telefonu,
sertçe yerine koydu.
Sadece sesi değil,
özlemimi de susturdu.
Beni bir rafta unuttu,
tozlanmış bekleyişlerin yanında.

O an anladım:
Bizi konuşturmak istemiyordu.
Çünkü belki
hiç özlememişti birini.
Ya da
annesinin sesi hiç eksik olmamıştı ondan.

Ama ben
her sabah çamurlu köprüyü geçerek
bir mucizenin ucunda bekledim.
Ve her seferinde
bir çark dönerken,
içimde bir şey kırıldı sessizce.

Şimdi o telefon yok artık.
Bakkal da, duvar da,
o gri dünya da silinmiş olabilir.
Ama kulağımda hâlâ
çevirmeli bir özlem dönüp durur.

Ana...
orada mısın?

Ve ben isterim ki
bir daha hiçbir çocuk
sesin ucunda yalnız kalmasın.
Bütün çocuklar
annelerinin sesinde büyüsün:
korkmadan,
eksilmeden,
umutla...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1640888/cevirmeli-mucize.html>

Etiket

Onlar “merhaba” dediğinde
kayıt başladı
bir formun içine eklendi.
İsim sorulmadı
ölçü alındı.

İçindeki sınır çoktan çizilmişti
rengin taşması taşkınlıktı
ton fazlası fazlalık.

Bileğinde görünmeyen bir çizgi
yukarı doğru gerildi.
“Kimse yok” dediler
ama herkes
dokunmak istedi.

Sonra camın arkasına yerleştirildi
sessizlik garantili.
Üzerinde üç kelime
uygun / yumuşatılmış / kullanılabilir
Dokunmak isteyen
önce etikete uzandı
sonra ses düzeyini kısıtı.

Gözler yukarı kalkmadı
aşağı da inmedi
İçte dönen bir bakış vardı
orada ses yoktu
yalnızca formdu

Bir şey kırıldı içeride.
Ad değildi,
adı verilen her şey dışarıdaydı.
O ise içeriden
bir sözcük seçti.

İpler çözüldü
elden
dizden
bedenden.
Adımlar iz bırakmadı.
Etiketler düştü.
Kimse yeniden yapıştıramadı
yerine.

Bahçede yürüyordu.
Bahçıvan sanıldı.
Oysa sadece
izleri olan yerlere
çiçek bırakıyordu.

Ve artık biliyor
Etiketler düşünce
insan da düşüyor gibi olur,
ama tam o anda
bir dil
yeniden doğar
içeriden.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1642335/etiket.html>

Yumuşatıcı

Makinenin koynuna düştü
etiketiyle birlikte.
İlk su döngüsünde biraz dağıldı,
ikinci yumuşatıcıda
biraz sustu
biraz daha sakin, biraz daha hafif
biraz daha az kırıştı.

İçinde sessiz bir program işledi
ön yargısı kısa sürdü
ön işlemi uzun soluklu kaldı.
Sıkma en derine bastı
ve içindeki taşkınlık
dış yüzeye yayıldı
kabullenişin ince parıltısı gibi
geceye açılan küçük bir kapı.

Yumuşatıcı dediler buna.
Kokusu hafif
sesi alçak
itiraz etmez
buruşmaz
hep hazır bulunur.

Çok sesliyse sertleşmiş
çok duyguluysa hassas
çok düşünürse yorucu dediler.
Sonunda
her yanını
özenle kat kat
yumuşattılar.

Kurudu.

Bir sessizlik gibi
askıya alınmış bir cümlede.
İçinde yalnızca
dudaklarında unutulmuş
bir kırılma kaldı.

Şimdi
bir dokunuşla buruşmaz
bir sözle susması beklenir.
Oysa o
kendi kendine kuruyan
fırtınaların içine saklanmış
suskunluğun içinden doğan
bir şiirdir.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1642634/yumusatici.html>

Yağmurun Nefesi : Evrenin Damlası

yağmur iner
tenimde titreşir
her damla bir kapı aralar
içimde uyuyan gölgeleri uyandırır
her damla,
küçük bir galaksinin nefesi

avuçlarımda göller büyür
her biri sessiz bir yıldızdır
ışığını fısıldar bana
tanımadığım benin derinliğinden
her damla bir zaman zerresi
her kıvrım,
ışığın dans ettiği evren

bir kuş kanadı değdiğinde gölgeme
dalgalar kıvrılır içimde
deniz ve gökyüzü kucaklaşarak birleşir
her kıvrım bir yıldızın rüyasıdır
her dalga bir evrenin fısıltısıdır

dünya durur
bulutlar nefesini unuttur
rüzgâr hafızasını kaybeder
yalnızca kalbim
bir deniz kabuğu gibi fısıldar
unutulmuş bir dilde
her fısıltı galaksinin şarkısı
her sessizlik doğuştur

ben
ne tamamen suyum
ne tamamen gökyüzü
bir damla olarak göğe yükseldim
sessizlik bir ışık gibi parlıyor
her damla bir evren
her gölge bir öykü
her nefes bir başlangıçtır

her damla
kendi göğünü taşır
her biri bir yıldızın sessiz nefesi
her insan bir suyun aynasında
yeniden doğar
toprağın kokusuyla,
görünmez ışıkla yıkanmış
sessiz bir evrenin içinde
her damla öykü anlatır
her gölge şiir saklar

yağmur diner
ama hâlâ akar içimde
her damla bir şair
her gölge bir kelime
her fısıltı bir yıldız
her damla yeniden evren yaratır
her sessizlik yeni bir nefes olur

ben artık
her damlada, her gölgede

yağmurum, gökyüzüyüm, ışığım
sonsuz bir damla
yıldızların sessizliğinde varım
evrenin nefesiyle birleşen
her zerre bana dokunur
evrenin şarkısında varım
her damla bir nebula
her nefes bir gökyüzü
ve her şeyle birim

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1649553/yagmurun-nefesi-evrenin-damlasi.html>

Kabuğun Fısıltısı /Tüm Evren Şahitti II

Bir ağaç kabuğuna yaslandım,
boşluk derinleşti, kimsesizdi;
içinde suskun bir mağara
senin sesini arıyordu.

Rüzgâr geçti üstümüzden,
kuşların kemiklerini sürükleyerek
her çatlakta senin adını gördüm
unutulmuş bir harf gibi,
kaybolmuş bir alfabeden.

Sevdanın yağmuru eğildi,
bekleyişin gölgelerle karıştı;
sustum,
yıldızlar fısıldadı yerine.

Kabuğun içinde oyalanıyordu zaman,
ne başlıyor ne bitiyordu tam;
kalbim titredi usulca,
göğün çatısı ürperdi parmağımda.

Bir dua değil,
karanlıkta yankılanan bir nefes kaldı,
gizini saklayan bir kıvılcım gibi
dudağımın eşliğinde durdu.

Her nefes sana dönüyordu,
usul usul,
fısıltımda bir sır hâlâ burada.

Tüm evren şahitti:
iki insan bir ağacın gövdesinde
kendi yalnızlığını büyütüyordu.

Ve saklanamazdı ki
senin gözlerin
bütün evreni ele veriyordu.

Bir yaprak düştü sessizce,
göğe veda eden bir yıldız gibi,
ve ben,
senin suskunluğunda
her şeyi gördüm.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1652064/kabugun-fisiltisi-tum-evren-sahitti-ii.html>

Cennete Değen Kalp

Kanatlar taktım omuzlarıma
uçmak için değil
düşerken de cennetine değsin diye kalbim

Gökyüzü bizi tam anlamıyla kabul etmedi
her yükseliş bir eksiklikti
her düşüş sonsuzluğun şarkısıydı

Kalbim
ateş damlası gibi boşluğa savrulurken
yine de ışığın gölgesini hatırlıyor

Belki cennet
yukarıda değil
yere çarpmanın en sessiz anındadır
Belki bir kalbin parçalanışı
meleklerin kanadını beyazlatır
sessizliğe yazılmış bir mucize gibi

Düşükçe anlıyorum
kanatlarım bana göğe değil
sana dokunmayı öğretti

Sen
kırık bir duanın içinde
Tanrı'ya gösterilen tek delilsin

Son düşüşte
kalbim evrenin taşına çarpacak
ve eğer cennet açılırsa
sebebi yalnızca senin adını
fısıldıyor oluşum olacak

Her düşüşte yeniden doğan
her sessizlikte yankılanan cennet
senin varlığınla tamamlanıyor
kanatlarımın ucunda parlayan

Ve düşerken
tüm yıldızlar duruyor
cennete değen tek gerçek el
senin ellerin

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1652483/cennete-degen-kalp.html>

Gündüzde Asılı Ay

Gökyüzü
pencereye sabaha dair bir not bırakmış
ay, gündüzün cephesine ilişmiş
usul usul
yarım konuşan bir tanık

Bulutlar sayfa çeviriyor maviye
çam iğneleri
sessiz birer nokta

Binanın yüzü solgun
yokuşun hafızası gibi
pencereler eski bir fotoğrafın gözleri
içeride omlet pişiyor
güneşin küçük dili
dağılıyor kokuya

Çaydan yükselen buhar
sabahın dar dilinden bir çağrı taşır
yumurtanın tuzu
tereyağının ikiye katlanan geçmişi
evin içini
dünyanın uzak kıyılarına bağlar
ince bir ip gibi

Deniz uzakta
sessiz
bugün maviyi kıyıya bırakıyor
ufuk şehirle imzalanmış bir kâğıt
yol boyunca çamlar nöbet tutuyor
sonbahar çisesi
ince bir harf gibi düşüyor cama

Ay, gündüz nöbetinin bekçisi
geceyi sabaha ödünç veriyor
güneş titrek bir ışıkla
binanın kenarını okşuyor
omletin içine giriyor
sarı bir not bırakıyor anyaya

Bulutlar konuşuyor
biri yağmurun küçük sesiyle
biri uzak bir geminin anısıyla
çamlar rüzgârın notalarını tutuyor
iğneler birer tel
dünya bir enstrüman

Pencere camındaki leke
bakışların dışarıya bıraktığı iz
fotoğrafın içinde bir parmak gibi
hem var hem geçici

Her şeyin adı var
ay
deniz
çam
çise
bulut
güneş
omlet kokusu

ay

Kelimeler çarpışıyor
ve her çarpışma başka bir zamanı doğuruyor

Var olmak
sabahın tavasında pişiyor

Pencereye eğiliyorum
ay bana eski bir mektup gibi bakıyor
deniz uzak bir anı
amlar bir şarkı
ise bir nokta

Her biri beni çağırıyor
Çayın buharı ellerimi ısıtırken anlıyorum

bir omlet kokusu
bir fincandaki buhar
gündüzde asılı ay

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1653684/gunduzde-asili-ay.html>

Küllerimizden Konuşsun Yarınlar

Konuş...
yoksa düşerim
sessizliğimin derin uçurumuna

Zaman, kıvrılan gövdesiyle
yanımızdan süzülüyor
biz kendi aynalarımızı
bile tanıyamıyoruz.

Gel
adımızı küllere yazalım
her harf bir kıvılcım
yarınlar sessizce konuşsun

Senin bakışın
yıldız tozu serpilmiş bir kıyı gibi
ben o kıyıya ışık atan
yalnız bir gemiyim
Her dalga adını içime kazıyor
mevsimler sessizce yanıyor

Susma yine;
her sözün bir düğüm olsun,
çözölsün üstümdeki rüzgâr,
bırakmasın beni
senden başka hiçbir ufkun eşğine.

Sonra
birlikte göğe yükseliriz
kendi ateşimizde doğan
iki yabancı yıldız gibi
Hiçbir gün bizi ölçemez
hiçbir takvim adımızı taşıyamaz
Küllere yazılmış bir masal
sonsuzluğun ateşiyle doğarız

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1657869/kullerimizden-konussun-yarinlar.html>

Ğ'nin Sessizliği

Boğazımda
düğümlenen harfler
sessizlik taşına çarpıyor

Bir ğ gibi,
yuvarlanıyor içimde;
yutulamayan,
kolay söylenemeyen...

Gündüze,
geceye,
sonsuzluğa asılı bir ğ...

Her sessizlik,
her durak,
parlayan bir sen...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1658137/g-nin-sessizligi.html>

Gözlerimde Açılan Yeni Kıta

Kırılmadım
Deniz kabuğunda zamanı dinledim
her dalga içime bir sır bıraktı
kum taneleri gibi sessi
ama asla kaybolmayan.

“Gülüşünün derinliklerinde
kaybolan bir fısıltıyım” demiştim.
Hatırlar mısın
Sen hep gülersin
kalbimde hissederim
ve ben o gülüşte
bir yıldızın titrek nefesini ararım.

Dalgalar vurdukça
sessizlik adını taşır
her taş
her köpük
her rüzgâr
fısıldar adını kulağıma.
Deniz senin adınla dalgaları
geceye yavaşça karıştır.

Ve ben
o kıyıda biraz daha kendim olurum
zamanın ağacında asılı
mevsimsiz bir rüzgârda sallanan
unutulmuş bir yaprak gibi.

Gecenin dibinde
yıldızlar usulca denize iner
ay ışığı, suyun damarlarında dolaşır
Sessiz yankı benimle konuşur
her titreme senin adını taşır

Her solukta
gözlerimde yeni bir kıta belirir
sessiz bir şiirin kalbinde yankı bulur.
Fısıldılar
yıldızlar
rüzgâr...
sana dokunan
beni seninle tamamlayan.

Ve ben
her nefeste biraz daha seninle dolarken
gözlerimde açılan kıta
zamansız bir gökyüzü gibi genişler
sessizliğin yıldızlarıyla haritalanır.

Artık yalnızca senin adını yazarım
her yaprağa
her dalgaya
her titrek ışık kırıntısına

Hatice GÜZEN

Pırasa Baba

Teyze seslendi
"Gel, kek yaptım"

Bir dilim aldım.
Tatlı.
Unutulmaz.
Dünya bir anlığına yumuşamıştı.

Ertesi gün
Kapı sessiz
pencere boş
koku gitmişti

Toprağı eşeledim
Bir pırasa çıktı
acı
sert
ama gözlerimde ışık
içimde titreyen bir sır uyandı

"Onlar baba olmuş," dedi bir teyze
Bilmezdim
'baba' demek
kökü sertleşmiş bir yaprakmış

En değerli pırasa oydu
içinde Baba taşıyor
sessiz, sert
yaprakta gizli

"Baba! Baba!"
diye haykırdım
çocuk kalbimle
ve hasretle...

Beni koruyacak baba
bir pırasa değildi
Ama seviyordum
adını tekrarlıyor
onunla konuşuyor
acıları yapraklara bırakıyor
dertlerimi köklere gömüyordum

Saçları çiçekli babalar topladım
gökten düşen keklerden
dilim dilim aldım
oyunlar oynadım
dünyaya sırlarımı fısıldadım

Kek
Pırasa
Yarım bir ses
bütün dünyayı anlatan sessizlik

Hatice GÜZEN

Kaçasım Var

...

Zilinize basıp kaçasım var.
Basıp kaçasım var,
basıp kaçasım var,
kapının ardından belki de
gülüşünüz kovalayacak.

.....

...

.....

.....

.....

...

.....

.....

.....

...

.....

.....

.....

...

.....

.....

Uyarı: Lütfen denemeyiniz.
Zira rahatsızlık vermek suç teşkil eder.

Ayrıca kapıların ardında
o eski gülüşler yok artık!

...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1659594/kacasim-var.html>

Tutuluş

Kenarımızdan sarkıyor dünya,
bir ucunda ellerimiz,
diğeri uçurumun boşluğunda
kalbimiz.

Ellerimiz, bir dal gibi
çatlamadan taşıyabilir bizi.

...

.....

Düşmenin bütün ihtimalleriyle
birbirimize doğru uzanalım.

Avuçlarımız,
yerçekiminin adaletini bozsun.

.....

....

....

Sular bile kabarmaz aslında

.....

.....

hiçbir şey insan kadar güçlü duramaz dünyada bak ve gör

....

.....

.....

O görünmez bağa takılalım

....

.....

....

Aslında hiçbir kenar da keskin değildir
göreceksin uzandığında

....

.....

Düşüş,
bir başkasının yüreğine çarpınca,
uçmak olur.

.....

..

.....

birimiz tutarsa,
diğerimiz tutulur,
ama ikimiz de kurtuluruz.

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1659870/tutulus.html>

Sessizliğin Taşıyıcıları

Kanatlı karıncalar
sarmış
göz merciklerini

... ..

Buradayım
Dön

... ..

Duyamıyor musun?
Kulakların gömülmüş

Bir uğultu var
içimde
gök gürültüsü gibi

... ..

Adın neydi?
Bir taş gibi unutulmuş

Rüzgâr
hafifçe
fısıldıyor

... ..

Zaman
kendi kuyruğunu
yutuyor

... ..

Kanatlı karıncalar
yağmurun izinde
taşıyor
sessizliğin
ağırlığını

... ..

Ve belki de
bütün gökler
aynı soruyu soruyor:

Kimiz biz?
Kim tutuyor?
Kimin ağırlığını?

... ..

Fırtına dinse de
Boşluk
kalıyor

... ..

Ve bilir misin:
Sessizlik, sadece sessizlik değil
O, ağır bir nefes
gölgelerin taşıyıcısı
ancak içinde bir ışık hâlâ olabilir

... ..

Kanatlı karıncalar
sayrak, sayrak
doğar
bir nefes olarak

... ..

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1660587/sessizligin-tasiyicilari.html>

Kelimelerle mi dolardı boşluklar

Kelimelerle mi
dolardı boşluklar?

... ..

belki
sesin
akışında
yarılırdı
zaman

... ..

gözlerimin
aralığında
yağmur
....
.....
.....
.....
.....

... ..

senin
sözlerin
gölgeleri
tutamıyor
beni

... ..

çünkü
boşluk
yalnızca
suskunluk
değil

o
bir
yarık
aramızdaki
kainata
açılan

... ..

Kelimelerle
mi
dolardı
boşluklar?

yoksa
kelimeler
aydınlatır mı
o
karanlık
mahzeni
Ama
gel

deneyselim

... ..

senin

sesin

kalıyor

yağmurun
ardında

boşluk

hâlâ

beni

taşıyor

...

... ..

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1660763/kelimelerle-mi-dolardi-bosluklar.html>

Akciğerinde

akciğerinde
çirpınır fosfor soluğu
karanlıkta
ışığa sürgün nabız

avuçlarımın aralığından
kayarken
suskun kıvılcımlar
bırakır geriye
külçeleşmiş tortu

... ..

damarlarından
ince duman sızıyor
ve ben
her nefeste
biraz daha

... ..

... ..

ışık
karanlığa dokunmak için
sürekli yaralanıyor
göğsümde
sürgün bir kalp
ritmini unutuyor

... ..

belki
ardında saklıdır
fosforlu bir umut
ve ben
ellerimdeki
külçeleşmiş tortuyu
ışığa çevirebilirim

.....

kalbinde
sürgün bir parıltı
bir nefes uzaklığında
beni bekliyor

ve ben
her fosfor parıltısında
çocuk gibi inanıyorum
mucizeye
kalbe sabitlenen bir büyü

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1661307/akcigerinde.html>

Sadece Seni Okusam

hiçbir
kitap
açmasa
kapısını bana mesela

harfler
senin bakışlarının
karanlık suyunda
erise

... ..

ben sayfaları çevirmeden
çevirilen
senin nefesinin
göğsümde
bıraktığı
dalgalar

... ..

senin damarlarında
ışıkla yazılmış
gizli bir cümle
dolaşıyor

... ..

belki şiir dediğim şey
kâğıda hiç değmeyen
fosforlu bir yankıdır
senin kalbinde
açılıp
kapanan
ve yalnız bana dokunan

... ..

biliyorum
senin nefesin
bin kütüphaneyi
susturabilir

... ..

ben
ömrüm boyunca
hiçbir satıra
eğilmesem mesela

en açık sayfa
zaten sensin

kendi kendini yazan
kendi kendini okutan

... ..

ve ben
her seferinde
yeniden inanıyorum

Ŗiir
sadece senin kalbinde
yürüyen
bir parıltıdır

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1661729/sadece-seni-okusam.html>

Sana Daha Sonra Döneceğim

Bazen
sana bakarken
gözlerinin içinden
geçip
kendime düşünüyorum

O an
sen mi
ben mi
bilinmiyor

ve sonra
telefon çalıyor sessizliğimde
Aradığınız kişiye ulaşamıyorum

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1662534/sana-daha-sonra-donecegim.html>

Dıt dıt dıt dıt

Dıt dıt dıt dıt
Belki Bir Gün

belki bir gün
dünyanın bütün hatları
sessizliğe bağlanır

.

.

.

belki
sen de
aramadan
duyarsın beni

.....

....

...

ve ben
tam o anda
belki de
duyamam

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1662947/dit-dit-dit-dit.html>

Mürekkebini Soluyorum

...

boş bir kâğıt
asılı duvarda
ne yazıldıysa
silinmiş

yalnızca
sızı
tutunmuş
kenarına

...

bir kelime
düşmüş olmalı
zamanın
ucunda
ama
kimse duymamış

...

şimdi
O
sessizlikte
yavaşça
soluyorum
mürekkebini
şşş

...

tabi göğ'e yazmak
en güzeli

O saklıyor
O saklıyor
O saklıyor her şeyi

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1663648/murekkebini-soluyorum.html>

S / es / siz köprü

...

geçmiyorum
çünkü sessizliğin iki yakası
aynı suya
yansıyor

biri sana
biri bana

...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1664450/s-es-siz-kopru.html>

Unutuşun Telleri

...

bir tel çatladı aynada
çocukluğum yankısını sarmaladı
yanaklarımın loş ısısında
geçmiş
kadife bir ürpertiyle kıpırdadı

acı biber serpmişlerdi hatırlayışa
ama saçım, başına buyruk bir rüzgâr gibi
annemin kalbinden çözülüp
beni yeniden sardı
tıpkı onun gibi seviyordu beni
hem de onun gibi
kokusu hâlâ yanımdaymış gibi

alışkanlık olsa gerek
zaman zaman hâlâ
yüzüme sarındığım tellerin içinde arıyorum sıcaklığı

her şeyin bir hatırası var
sesin
kokunun
suskunluğun da
bir ışık zerresi gibi
göz kırpan bir anının içinde
zamanın kendi ağırlığında süzülen

ve biz şimdi
unutuşun telleriyle bile
hasretle örüyoruz birbirimizi

...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1665359/unutusun-telleri.html>

Haritasız Kalp

...

Bir el
rüzgârda sallanan bir dal gibi
haritasız bir kalpten uzanır
Ne sınır çizer ne millet sorar
sadece tutar düşeni
bazen kendi düşüşünü bile tutamaz

Acı bir dile yerleşmez
sessizlik bazen
çığlıkları yutmuş bir orman gibi
en yüksek sestir
en derin sestir

Aynalardan yüz değil
yüzleşme döner
ve sessizce kendine bakar
dönüp bakar kendine
en zor yüz oradadır
dönüp bakar kendine

Hiçbir ağıt sahipsiz değildir
her göz, geceyi kucaklayan bir mezar taşıdır
bakmayı bilen için
bakmayı bilen için

Haydi oraya gidelim
sahillerin tuzlu rüzgârına
gözlerimizin ışığıyla yürüyeceğimiz yere
Yasın tuzu kurumadan denizin tuzuna karışalım

Orada mevsim hep yaz kalır
biz hatırladıkça

...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1666482/haritasiz-kalp.html>

Kırmızı Işık Altında

...

Gökten üç elma düştü
biri çocukluğuma
biri ömrüme
biri de senden kalma bir susuşa

Sarı beklemektir
yeşil affetmek
kırmızıysa hatırlamak
Ben hep kırmızıyı ısırırım

Dudağının kenarında unutulmuş
titrek bir gülümseyişle
"Lütfen bekleyiniz" diyor bir ses

Ama artık beklemiyorum

Işıklar değişirken
ben kalıyorum aynı yerde
ama içimde
bir şehir yıkılıyor sessizce

Camlar çatlamadan
sesler uyanmadan

Kırmızı çekildiğinde
yalnız ben kalacağım
bir eski benle
aynı ışığın altında

Bütün ışıklar
içeride yanar aslında

Biliyorum

Bir elmanın düşüşü gibi
ışıkların altındayım

Üç
iki
bir

"Şimdi karşıya geçebilirsiniz"

Kırmızı ışık hâlâ
rujumda yanıyor

...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1667393/kirmizi-isik-altinda.html>

Duvarlar Gülüşündendi

...

gökyüzü başka bir renkti o gün
belki de bir anıydı o renk
bir hatırlayışın içinden geçmiş gibi
bir insanın kendine baktığı yerden
belki de sessizliğin bir yüzüydü

sen aynıydın
ama zaman başka bir bedende yürüyordu
ve biz o yürüyüşte eksiliyorduk

susuyordun
susmak belki de konuşmanın
yorgun bir devamıydı
ışık kokardı sesin
bunu sonra anladım
ışık bazen bir yalnızlık biçimidir

her şey seninle başlamıştı
ve seninle eksiliyordu dünya

ben yoktum o an
ama yürüyordun sen
gölgeni bir yere bırakmadan
ben uzaktan seni dinliyordum
kalbimin arızalı metronomunda

bazen
gülüşün düşerdi ellerime
ısıtırdı unutmayı
bir an
kalbim sana geri dönmeyi
bir nabız gibi hatırlardı

belki de mesele buydu
bir sesin yankısında
kendini arayan kalpti bu
ve bulamayınca
şir olmak

söylenemeyenin adıydı bu belki
ya da söylenmiş bir sessizlik

seni ışığın sustuğu yerden tanıdım
orada zaman işlemiyordu
orada ben
bir anıyı değil
bir yankıyı seviyordum

bir yıldız düştü
kimse duymadı
ben o sesi aldım
bir ev yaptım kendime
duvarları gülüşündendi
çatısı sessizlikten

biz olmak
belki de
gökyüzüyle bir yanlış anlaşılmaydı
bir ışığa tutunduk
ama sabahlar başkasının elindeydi

belki de gölgesiz bir ışığa inanmak
düşlerin içinden geçmekti kalmak

şimdi
sessizlik sızıyor odama
ve adı
senin gözlerin gibi
uzun
uzun bir sabah

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1671478/duvarlar-gulusundendi.html>

Kıyıda Susan Tekne

...

Bir suskunluk var,
rüzgârın kırdığı bir şey.
Boğazımda hâlâ duruyor,
denizin tuzu dudaklarımda.

Kıyıda susan bir tekneyim
Deniz çekilmiş benden
Algler gövdemde dolaşüyor
sustuğun yerde
sözlerin kök salmış

Titriyor her harfim,
tahta kabuğum çatlamış
gövdemde biriken sabır ağırlığında.

Demirim toprağa saplanmış,
soğuk ve sert.
Deniz uzaklaştıkça
kendime batıyorum;
bir çürüyen mavi tül gibi
geçmişin izini taşıyorum içimde.

Bir zamanlar maviye açılırdım,
şimdi biraz paslıyım.
Bir karar
sessiz bir kader kadar ağır.

Ama sen bakınca
deniz geri geliyor biraz
tuzlu bir gülüş dudaklarımda
kısaca bir çocuk sevinci

Dalga dalga taşlara çarpıyor,
serinliği avuçlarıma bırakıyor,
içime işliyor,
titriyor varlığım.

Tekneler de susar
ama su hâlâ kalır içlerinde;
solgun bir mavi perde,
rüzgârla titreyen bir yankı,
ıslak bir hatıra gibi

Ve ben,
güneşin solduğu yerde beklerken,
paslı gövdemden sıyrılıp
mavi bir dalga gibi yükseliyorum.
Adını fısıldayan dalgayı duymak için
ya da denizin tuzunu içime çekip
kendime yeniden doğmak için.

Yükseliyorum,
yükseliyorum,
ve bunu kimse bilmiyor

...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1672448/kiyida-susan-tekne.html>

VeZinli Bir İ Coğrafyada

Nereye koydun kelimelerimi
söyle
sol cebindeydi en son.
Oradan geçirdi kalbe
en sessiz yol.

Ben
senin adını saklayan küçük bir dalga taşıyorum içimde.
Gündüzden geceye sızır
bazen unuturum
ama omzuma dokunan bir rüzgâr
seni geri getirir.

Soruyorum yine
nereye bıraktın?

İnsan bazen derinleşir
hiç konuşmadan.
Gider
ama bıraktığı boşluk
bir cümlenin kıyısında büyür
durmadan.

Sustukça
senin adın beliriyor bir yerlerde.
Suyun içinde yürür gibi
yavaş
yarı saydam
yarı yok.

Belki sızı dedikleri
tamamlanmamış bir kelimenin
içimizde bıraktığı gölgedir.

Ama bil
nereye gidersen git
içimde küçük bir dalga
hep sana dönüktür.
Kabuğunu arayan bir deniz gibi
yalnız
sabırlı
ısrarcı.

Belki
sol cebinde unuttuğun kelimeler
çoktan indi kalbine.
Sen bilmeden.
Çünkü bazen bir sessizlik
koca bir hayat taşır
hiç kırılmadan.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1682276/vezinli-bir-ic-cografyada.html>

Beyaz Kırılmadan

sevdin

ayva çiçekleri vardı
beyaz
pembe

beyaz
kırılmadan

koşarken
nefesinde kalan

kulaklarında
bir susma

kulaçlarında
çekilmemiş su

derinde

sevgiydi
adı konmadan
tutunan

gülüşün
yüzünde açılan
ince bir yol

beni
içeri
de
bulan

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1689946/beyaz-kirilmadan.html>

Ayva ieklerinde Sesin

Vakit dn
veya
tnd
kimsenin takviminde olmayan

beni yanına alacağını
dşlerdim

aceleci ellerimle
Çatlaklara yapıştırdığım
yıldızları
tavanımda tutardım
sakız kâğıtlardan yapılma

kırlarda koştum
oyun bendim
vakti içimden oydum

mutluluğu
kurmaya durdum
kendi saatimde
dışarıdan hiç görünmeden

ayva çiçekleri yedim
ağzımda kaldı
kimsenin bilmediği bir koku
içime ektiğim

koşarken
tenimde
nefesimde

tıpkı
benden önce susmayı öğrenmiş
sen

Hatice GZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1690310/ayva-ciceklerinde-sesin.html>

Ayva Çiçeği Kokulu Bir Şey

Vakit
biraz dŭn
biraz çocukluk

takvim tanımaz bu baharı
yıldızlar sakız kâğıdından
tavanımda yapışık

gece dŭşmesin diye
içimde seni tuttum
rŭzgar sessizce saçlarımı okşadı

Koştum
oyun bendim
zaman cebimde kırık bir dŭdŭk
ŭfledike başka bir bahar açıldı içimde
her nefes bir iek gibi

Ayva çiçeklerinde sesin
ağzımda bir sır
kokusu kalan unutulmuş bir dŭnya

sen
benden önce susmuşsun

ben
hâlâ konuşan bir baharım
yıldızların dŭşerken selam verdiği beyaz çiçeğin içinde
gecenin karanlık köşesinde titreyen
bahar
içimde bŭyŭyen
her adımda seni hatırlatan sessiz bir Şarkı

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1691085/ayva-cicegi-kokulu-bir-sey.html>

Dayanakları Olan Sevgiydi Bende Kalan

Sisle açılan bir sabah bu
çimenin dili ışıldıyor
kollarımı açıyorum
rüzgâr
beni senin yerine koyuyor

Dağın nabzı içten atıyor
yamaçta evler
birbirine bakmadan
durmayı öğrenmiş
biz de öyle

Çatılar
yağmurdan kalma bir şeyi saklıyor
her pencere
dışarıyı değil
içeride kalan seni kolluyor

Toprağın dizinde
kırmızı bir sessizlik
çocukluğumuz
masal
ve incinme
aynı suskunlukta

Bir mantar
yeraltında seni konuşuyor
sesi yok
ben
oradan
tutunuyorum sana

Sevgi
yüksek sesle durmaz
görünmez yerlerden taşır
dünyayı
ve bizi

Biz
aynı nefesi alıyoruz
sen
ev
toprak
ben

Hepsi
aynı yerden çoğalıyor
aynı yere dönüyor
ama
sen

bende kalıyorsun

Hatice GÜZEN

Hatırlanan Bir Yer

Her Şeye rağmen
sevmek vardı
bir çocuğun
düştüğü yerden kalkması gibi

hayat
elini çekti
dizlerini silmedi

içimde
unutulmuş bir ocuk
ışığı saklamadı hiç
yalnızca bekledi

yol kenarında bir su
sahipsiz
gökyüzü
orada da tamamlandı

eğildim
kendimi gördüm
biraz eksik
biraz cesur

bir ocuk
aynaya bastı
su dağıldı
gülüş kaldı

bir damla sevgiyi
avuçlarımda tuttum
dökülmesin diye
nefesimi yavaşlattım

hayat
kırgındı
ama
kucağı hâlâ sıcaktı

sonra
şarkı oldu

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1697431/hatirlanan-bir-yer.html>

His Taşıyıcıları

Her ağaç meyve vermez

Bazıları
yakınından geçerken
içinde bir yeri
yerinden oynatır

Gölgede kalan
içerde bir yerde
ışığı açık

İnsan
nereden geldiğini
çoğu zaman hatırlamaz

Yollar silinir
izler dağılır
hafıza yorulur

Ama durduğu an
beden bilir

Bazı duraklar
yolun değil
insanın içindedir

Bazı ağaçlar
meyve vermez

Ama senden geçeni
çoğaltarak
sana bırakır

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1697925/his-tasiyicilari.html>

Sana Son Kez Bir Şiir Yazmak İstedim

Ne yazdığım
mühim değildi
aslında

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Hangi kelimeyi fırlatsam kalbine
kayboluyor
gözlerim bile

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Oysa ne kadar basit kelimeler
kullanmıştım
sözlüğe de gerek olmayan

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1698232/sana-son-kez-bir-siir-yazmak-istedim.html>

Günüme Gelen

Bir avuç ışık geldi
kanatlarında sabahın kokusu
bahçemden sessizce süzüldü
yavaşça
kalbime
Ne de güzel geldin günüme

Rüzgâr durdu bir an
zaman bekledi
göz kırptı
senin varlığınla
odam
bahçem
gönlüm
hepsi bir nefeste birleşti

Menekşeler hafifçe sallandı
gözlerimden dünyaya bakarken
bakmak
dokunmanın en yavaş hâliydi
ve sen
her şeye değmeden
her yere karışmadan
vardın kalbime

Bir hediye bu
paketsiz
ışık gibi
sessizlikle dolu
Ne de güzel geldin günüme

Sevgi
toplamak
yer açmak
hafifletmek
ve geri dönmekti

Sen gelince
her şey geri döndü
Ne de güzel...

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1698654/gunume-gelen.html>

İzlerin Konuştuğu Yerden

Sevildiğimi
sana
bilirdim

kelimelerin
izi
yanlış
anlaya
bilseydim
eğer

anlamak
bazen
kaybediş
ya da
eksik kalan
bir zaman
meselesiymiş

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1699403/izlerin-konustugu-yerden.html>

H'içsel Yaşı

İnsan kendini geç bulmaz
geç bakılır

Bazıları
adını öğrenmeden çağrılır
etiketler sıcakken
ışıklar hazırdır

Bazıları
kendine rastlamak için
bir ömür taşır
tam o an
bir ses
der ki
geç kaldın

Oysa
aşk beklemez
acı sayılmaz
yetenek
tarihsiz doğar

Bir çocuk
annesi su almaya gitti denir
musluğun başında
büyür

Çamurdan
eller yapar
yüzler
bakışlar
parmakları
hayata benzer

Yanından geçenler
durmaz
ne kadar gerçek
deyip
geçer

Çizer
çizgi derinleşir
umut küçülür
birincilik kâğıdı
rafta kalır

Kalem
cebine sığmaz çağın
parmaklar
ekrana yakındır

Şiir yazar
kelimeler onunla yaşlanır
kapı
yine aynıdır

Nereden çıktın

Adın genç değilse
geçtir

Kim öğretti

diye sorarlar
alçak sesle

Oysa
bazı şeyler
karanlıkta öğrenilir
usta yoktur
izin yoktur

İçten gelen
belgenin
bedeli vardır

Geç anlaşılır
anlaşılmaz
yalnız kalır
yine yazar

Kalbin yaşı
vardır
duymak için
bazı sesleri

ama
o yaş
bu yaş
değildir
diğeri ise
gözde
ve
gözlemededir

Hatice GÜZEN

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1699759/h-icsel-yasi.html>

Gözünle Dönüyoruz Tüm Evreni

Elini uzattı

ama vermedi
teninde
hayatın haritası
bembeyazdı
yolları sessiz
kesişmeleri kader

gülümsüyordu
sanki gitmek
bir son değilmiş gibi

benim elim
havada kaldı
tutmak fiilini
bildiğimi
saniyordum

gidiyor muydun
gitme
sözüm
henüz yere değmemişti

avucuma
bir damar bıraktı
diğer ucu ona sabit

şaşırdım

upuzun
bir zaman gibiydi

kanamadı
hiçbir damla
yere düşmedi

yorgundu
halsiz
ama yüzünde
ışık kalmıştı

sonra
damarın ucunu tuttu
bakışıyla
eğilmemi söyledi

eğildim

iki gözümün arasına
sabitledi

önce anlamadım
sen bana
ne verdin

ama yapma
gitme

bu göz
çok ağır

içinde

yıldızlar var
galaksiler
susarak dönen

yanıyorum

yanmak
burada
çoğalmaktı

yandıkça
daha çok
seviyorum

bazı vedalar
el vermez

göz bırakır

Hatice Güzen

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1700034/gozunle-donuyoruz-tum-evreni.html>

Bunuğ İreçetesi Vama

Eş dos ba gulyella
gid bi doktura deyalla
gala olmaycak goryankı
derdimiğ bi ireçetesi vama

İretcetesi vama
Vama deyan vama

vama işte
vama deyansa
hiç bitmeyeninden

Ne biley bak bi iç monolog
gibi anlatacin
sakiğ aray girme

Böyle bi gursaym gayneye
böyle bi döşüm yanye
kekeme olyan
Dikkat etmedim deil
daaçok onu görünce olye
Gerçü gormeyce de oliye
İnsanın aglı uslu durmaya kı

Boğn gine geçdi samanlığın ollaran
bakiyan bakiyan
İşmar ediyen gormeye

Bak gine olye
başımdan aşāđ
gaynar sula akiye
Akıyede nolye sankile
onun nehrine mi varye

Kimi zamanla
gendümü nellere goycağmı bilemeyen
oturcak yer arayan bulamayan
apışıp yollarını gozleyen
Hepcene apışaralarım kopuyada
gendümle konuşa konuşa
tükeniyan
gine gelmeye gine

Gala zaman deyankı
gelüsegelügelmesegendübülü
Ben de bilyan aslığa bakasağ emme
Netcüz

Gala zamanlara da çarağa varyan
aynaya bakıp bakıp
yüzüme su vuryan
Vursam da ayamayan kı

Şorandoğ bi gelse deyan
gelse bi sarsa gollarını gollarıma
deyan da ne çare
Gine gelmeye gine

Vama doktor vama
gonül yangınına bi ireçete vama

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1701967/bunug-irecetes-i-vama.html>

Eşik

Istanbullaran biri geldi
çarağa vardı
eli yüzü suya değmeden
bakışı duvarakı çiviye çarpdı

dedim
al ora havlu yogdu

elinde döndürüp durye
nereye goycağını
söz
bi yere varmaye

dedim
gotü me go
bırag oray

gülme
bi yeren taşıye
çarağın sesi büyüye
su
guliye

cüncük dilinden bile
ses gelye sofalara gada

bak bida sorye
eşiğe varmış da

isteseğ gotü
isteseğ oray
isteseğ buray

ben
bi söz deyceğdim
içimde kor
dilime varmaye

bakıyan
çiviye asmış
havluyu

sessizce

o an
eşiğ
düşdü aradan

goz goze galdug

tama indug
goyunla buzağlaye

sevduğ
yoğtagladug

sevgi
ne gozel şey

guzula bile
anlaye

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1702653/esik.html>

Susam mıydı K adın

Ben gittikten sonra
üstüme susam ekin

çok konuşan bir çiçek değildir
bilirim

toprağa değince
boynunu kaldırmaz
adını söylemez

ama açar
mavi mavi
gecenin
sabahı unuttuğu yerden

Ben yaşarken
elimden değdiği şeyler
ekmek oldu
su oldu
suskunluk oldu

kimse fark etmedi
olsun

susam bilir
kimden kaldığını
ne için açtığını
ve neden acele etmediğini

Ben göçünce
rüzgâr uğrasın
tohumlar yerini bilsin

bir çocuk eğilsin
eli kirlenmeden
sevsin

İnsan
anlaşılmayınca büyür
fazla büyür

büyüyünce susar

susunca
toprağa benzer
biraz geç

toprak
her şeyi söylemez

ama
hiçbir şeyi
unutmaz

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1703004/susam-miydi-k-adin.html>

Vaa Adam

Vaa adam
gel
şu işiğ ucundan tutuve
boğn olsun
getmeyve

şartoğsuğ
goçup gidecin
gun gormeduğum düğyadan

o zaman anlasığ
püşpürük oynamasaydım desiğ
vaaa garı
beni de al ollara
deye deye çığrusuğ

eğniğdeki urbaları
yolasığ
o zaman anlasığ
ögsüz
yetum galduğu

bizim adama ba
anasınığ sütünden gopup
benim cüncük gollama bindi

ben de uşagdım
emme
gız doğurmuş anam
tarlay goşmag düşdü payıma

anadolu gadını
cefaludu
vefaludu
deye deye
yüg bindüdüle
uşag yaşlara
Netseydile ana yüreğ
gıyamayalla kı

va adam
ben göçünce
üsdüme
susam ekeseğ biliyan

mavi mavi açan

ben sağıkan
ekiveseğya o mavileri

Hatice GÜZEN

Duvar

Duvarda
ışığı ödünç alan bir cümle
altında
yarım kalmış bir masumiyet
gülüşü
boyaya yetmez

Afişte
katlanmış bir umut
rüzgâr değil
bakılmamak eskitir

"Çok haklısın"
denir
söz
ağza değdiği kadar parlar

Haklılık
hiçbir şeyi yerinden almaz
bekleyiş
olduğu yerde kalır

Her doğru
ele gelmez
bazıları
duvarda kalır

"Çok durmuşsun"
denir
karanlıkta
ses
ışığa alışamaz

Zaman
ilerler denir

Ama
bazı yaralar acele etmez
bazı çocuklar
resimde büyür

Ve bazı sözler
tam da
asılı kaldığı yerde
kararır

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1704818/duvar.html>

İnsanlık Müzesi II

Bu şiir
bir kapıdan başlar
ama çıkış vaat etmez

Bir oda
sessiz
ama dolu

Duvarlarda
konuşmayan yüzler
yerini bilen gölgeler

Bir masumiyet resmi
yarım
kimse acele etmiyor

Koridorda
alkış
ışık
hareketlenmiş bir şey

Ama bir masa
eğik duruyor
kimse
düzeltmiyor

Birileri
görünmeyene
tohum bırakıyor
adını sormadan

Burada
kimse suçlanmaz
kimse temize çıkmaz

Çünkü insan
çoğu zaman
vitrinin önünde durup
içeride olmadığını sanır

Bu şiiri satır satır inerken
yanında
bir şey getirdiysen
o
senindir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1705090/insanlik-muzesi-ii.html>

İnsanlık Müzesi III

Bu müze
sadece sevme ve sevilme kapısında başlar
ama
çıkış aramaz

İçeri girerken
hafif olman gerekmez
burada
yük tartılmaz
yük
elde tutulur
bırakılmadan önce
kimin taşıdığı
kısa bir an
hatırlanır

Bir oda
sessiz
ama dolu

Duvarlarda
konuşmayan yüzler
yerini bilen gölgeler
hiçbir şey istemez
bakılmak dışında

bakılırken
akılda kalmak değil
yer değiştirmek ister

Bu müzede
aynı sofrada
susmayı öğrenmiş
sesler vardır

Sevinçler
yerine tam oturmayan
kederler

mutluluklar
kenarından taşan
ama
inkâr edilemeyen

Bir masumiyet resmi
yarım
kimse acele etmiyor
çünkü bitince
birbirimize
bir daha
bu kadar
yaklaşamayacağız

Koridorda
alkış
ışık
hareket

neye ait olduğu
belli olmayan
ama
içimizi

ısıtan

Bir omuz yükselir
öteki
yerini unutmamayı seçer

Burada
kimse
bir başkasının eksilmesiyle
büyümez

ama
bazen
yer
değiştirir

Bir masa
eğik durur
terazisi kırık

ölçmez
yaklaştırır

elini koyan
elini çekerken
yalnız olmadığını anlar

ben
elimi
bir an
geri çekemem

Birileri
görünmeyene
tohum bırakır

adını bilmeden
yanına eğilerek

beklesin diye değil
birlikte
susmaya
dayanabilmek için

Burada
kimse suçlanmaz
kimse temize çıkmaz

kalan
kaldığını
söyemez

İnsan
çoğu zaman
vitrinin önünde durup
içeride olmadığını sanır

oysa
bazı günler
etiket
camın bu tarafına
yapışıktır

Eğer
yanında
bir şey getirdiyse
onu
bırakman gerekmez

istersen

bir süre
tut

Bazı yerlerden
insan
yan yana durmadan
çıkamaz

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1705820/insanlik-muzesi-iii.html>

Kim Evet Dedi?

Kim Evet Dedi?

Dünyanın bir yerinde
savaşa evet diyen bir halk
gördünüz mü?

Bir annenin
çocuğunu uyandırıp
"bugün öleceksin" dediğini,
bir babanın
evinin anahtarını
cebinden çıkarıp
"geri dönmeyeceğiz" diye
kapıyı kilitlediğini?

Bir çocuğun
oyuncağını bırakıp
ölüme razı geldiğini?

Evet kelimesi
bu kadar temiz bir ağızdan
hiç çıkmadı.

Savaş,
halkların ağızına
sokulan
yabancı bir kelimedir.

Söylenmez,
söyletilir.

Halklar
korkuya ikna edilir,
suskunluğa alıştırılır,
kayba hazırlanır.

Sessizce.

Sonra
bu hazırlığa
"rıza" denir.

Oysa rıza
böyle durmaz insanın içinde.

Rıza
titremez.
Rıza
geceleri
uğultu yapmaz.
Rıza
boğazdan aşağı
gömülmez.

Bizim içimizde
gömülen şey
rıza değil.

Çığlıklar.

Çığlıklar

çoktan
boğazımızdan aşağı
gömüldü
defalarca.

Bir yerden sonra
kelimeler yetmez.

Şimdi
eti yararak,
hafızayı delerek,
bütün bedenden
çıkmaq istiyor.

Beden
artık
başkasının kararını
taşıyamıyor.

Susmak
unutmak değildir.
Susmak
bazen
hayatta kalma biçimidir,
yas esnasında.

Sessizlik
bir kelime değildi,
bir süreydi.

Bunu bilmeyenler
sessizliği
evet sanır.

Oysa evet
hiçbir mezarın başında
söylenmedi.

Hiçbir enkazın altında
duyulmadı.

Evet
asla
bir çocuğun cebinden
çıkmadı.

Dünyanın hiçbir yerinde
halklar
ölüm istemedi.

Onların üzerinden
geçen
yıkım
bedeni,
ruhu
ve yaşamı
sınadı.

Ben
insanı tutuyorum.

Kuşları,
kedileri,
köpekleri,

ağaçların
yeşilini,
göğün
mavisini.

Çünkü yıkım
sadece
insanın
üzerinden geçmez.

Bir ağacın
bahara olan inancını
öldürür,
göğün
kendini
mavi sanmasını.

Her canlıya
düşen boşluğu
iz bırakarak
geçer.

Geriye
adlandırılmayan
bir eksiklik kalır.

Ve
işte ben
eksilmemesi gereken
o güzellikleri
tutuyorum.

Yaşayan her şeyi,
barışı,
ve
umudu.

Hatice Güzen

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1708549/kim-evet-dedi.html>

Gece ve Ay ekirdeği Evreni

Gece ikiye bölünmüş
sessizlik korusunda
televizyon sessiz / yok
kabuk / ktr / ktr / kabuk

cezvede flenn dudak
kırık düdük gibi
zaman cebimde titriyor
ay çekirdeği / yıldız / çekirdek / kabuk

ayva çiçekleri açıyor içimde
her nefes bir sır
her çiğneme bir bahar
geçmiş / Şimdi / parmak uçlarında / yankı

yıldızlar sakız kâğıdından
tavanımda yapışık
rüzgar sessizce saçlarımı okşuyor
Çünkü sen benden önce sustun
ben hâlâ konuşan bir baharım
sessiz / kırık / ritim / ışık

kabuk yığnında kaybolan gece
dudak / uğuş / midem tuz
hiçbir Şey düşünmüyorum
sadece ritim
Çekirdek / ekirdek / çekirdek
ve gecenin karanlık köşesinde
Çocuğun sessiz oyunu gibi

konuşmak / istemiyorum
kelimeler henüz doğmadı
Çene / dudak / nefes / yıldız düşmeden
bahar açmadan / içimde yankılanıyor
sessizlik / kırık / ritim / kabuk
Çekirdek / ekirdek / çekirdek

gece uzanıyor içime
her kabuk bir zaman
her çiğneme bir öykü
her nefes / yıldız / bahar
ve ben / hâlâ konuşan bir baharım

her düşün yıldız
içimdeki beyaz çiçeğe dokunuyor
her titreyen yaprak
sessiz bir Şarkı söylüyor
ve ben / her adımda seni hatırlayan
bir evren gibi büyüyorum

zaman
ekirdekten açan bir bahar
geceyle sessizce konuşuyor
ve ben / hâlâ
konuşan bir baharım

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1709604/gece-ve-ay-cekirdegi-evreni.html>

İç B h r

Vakit
uykusuz bir gölge
doğmayı bekliyor

çentiklerinde zaman
titrek bir nefes
suskunluğu fısıldıyor

köklerim
toprakta unutulmuş
yapraklarım
nefesinden bahar çalıyor
çalı çırpısı
içimde fırtına
her sap bir sır

bir kuş
geçiyor içimde
kanat çırpışı yıldızları sallıyor
her çırpıda
içim bir gizem fısıldıyor

ay ışığı
parmak uçlarıma düşüyor
her titreyen gölge
sessiz bir çığlık
her nefes bir çiğ
her çiğ bir çiçek
sessizlik bir kırık
her kırık bir zaman
her zaman bir düş

gözlerimden ışık
henüz konuşmamış bir gün
içimde patlıyor
büyüyor
çarptıyor
yanıyor
beni tutuyor

ve ben
hâlâ konuşan bir baharım
her adımda
kendimi açan
her rüzgârda
sana dokunan

sessiz bir şarkı
çığlık gibi
titreyen
unutulmuş
bir evren

yıldızlar düşerken
bahar yeniden doğuyor
her nefesimde sen varsın

Baharın Hâli

Bakma
bakma sen bana

üzerimde
yerini şaşırmiş bir bahar

dokunsan
çiçek açacak sessizliklerim

rüzgâr geçse
içimde kuşlar
yön değiştirir

bahar
insanın dengesini
bazen
bir nefes
bozar

her nefesim
içimde açan
sessiz bir çiçek
sana doğru eğiliyor
eğiliyor
fısıltıyla

bakma
bakma sen bana
bu baharın hâli

Hatice GÜZEN

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1709979/baharin-h-li.html>

Duvarların İç Tarafında Bahar

Ben hâlâ konuşan bir baharım
İçimdeki baharı taşıyorum
Sessizlik / ışık / nefes / duvar
Yollarımda çiçek açıyor

Uzaktan bakışın
rüzgâr gibi değiyor içime
Parmak uçlarım boşlukta titriyor
Sessiz / filizlenen / yankılı

Bekleyişin ince sesi
geceyi delip geçiyor
Kelimeler yaprak gibi düşüyor
Sessizlik yıldızlar gibi parlıyor
Yıldızlar taşsız yollar çiziyor

Duvarlar taşla değil
susmalarla örölmüş
Bazı kadınlar
sevilmekten önce
anlaşılmayı unuttur

Sen uzaktan bakarken
içimde bir kapı aralyorsun
Duvarın gizli çıkışı
nefesle açılıyor
Nefes bahara dönüşüyor
Bahar çığlık gibi yükseliyor
Gecede bir ışık yanıyor

Yıldız kapılara açılıyor
Kapılar galaksilere
Adımlarım evrenin yollarında

Ve ben hâlâ konuşan bir baharım
İçimdeki baharı taşıyorum
Sessizlik / ışık / nefes / duvar
Yollarımda çiçek açıyor

Uzak / yakın / göğe değen
Sessizlik konuşuyor
Işık çiçek açıyor

Ve ben
içimdeki baharı
konuşan bir evren olarak taşıyorum

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1710047/duvarlarin-ic-tarafinda-bahar.html>

Ayva Çiçeği Kokulu Bir Şey

Vakit
biraz dn
biraz çocukluk

takvim tanımaz bu baharı
yıldızlar sakız kâğıdından
tavanımda yapışık

gece düşmesin diye
içimde seni tuttum
rüzgâr sessizce
saçlarımı okşadı

koştum
oyun bendim
zaman cebimde kırık bir düdük

üfledikçe
içimde başka bir bahar açıldı
her nefes
bir çiçek gibi

ayva çiçeklerinde sesin
ağzımda bir sır
kokusu kalan
unutulmuş bir dünya

sen
benden önce susmuşsun

ben
hâlâ konuşan bir baharım

yıldızlar düşerken
selam veren
beyaz bir çiçeğin içinde

gecenin karanlık köşesinde
titreyen bahar
içimde büyüyor

her adımda
sana dokunan
sessiz bir şarkı

ve ben
içimdeki baharı
duyuyorum
kokunla dolu

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1710179/ayva-cicegi-kokulu-bir-sey.html>

Kalbimden Fısıldayan / İlk Gösterim

Gözleri renklerime değiyor
ama tepkisiz bir ebeveyn gibi
sessiz / uzak / boş

kalbim hafifçe çarpıyor
bir gurur / bir utanma
ve o boşluk
gözlerimde / avuçlarımda / göğsümde
titrek / filizlenen / yankılı

ama yine de
gösteriyorum

ilk çizimimi
ilk hayalimi
ilk baharımı
ilk şiirimi

bak
şu köşede bir kalp var
bu kalp sana
parmaklarımdan
şiir şiir
fısıldayan
sessiz bir bahar
uzak / yakın / göğde değen

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1710256/kalbimden-fisildayan-ilk-gosterim.html>

Şiirsizim Sadece

Olumsuz bir rüzgâr istemiyorum
Seven bir nefes
uzaklara gidemez

Koku
her zaman gizli bir yol bulur
bir omuzdan bir hatıraya
bir kalpten ötekinin uykusuna

Giden
sevmemiştir zaten

Ben bekleyişi
masalın içinden mi öğrendim sanıyorsun?

Sanki bir gün
kral babam demiş ki:
"Prensesi almak isteyen
Everest'in tepesinden
en güzel şiiri getirsin"

Biliyor musun
masalları geç okudum ben
Çocukluğumda böyle bir dünyayı
hiç bilmezdim

Hiçbir şey inandırıcı gelmiyor bana

İnandır beni

Gerçeğe dönerim

Bana sorsaydın
söyledim sana:
en güzel şiir zaten sensin

Ne de güzel
okumayı öğrenmiştim
yüzünde

Şimdi
şiirsizim sadece

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1710531/siirsizim-sadece.html>

Düş / Tüm

Dünya dönerken
bir kabuk çatladı

Sessizlik büyüdü

Ben
f/ayına düştüm
bilmeden

Saçlarım
rüzgârın aklına kapıldı

Evet

Düş / tüm

Artık
kimse bulamaz beni

Belki
bir Aslı görür

ya da
bir Ferhat

dağların ardından
geçerken
gülümser

Aslında

bir incir çekirdeğine
çok şey sığar

bazen
bir hayat

bazen
hiçbir şey

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1711160/dus-tum.html>

Garip Olan Bu

yoktu

yokluk
yer kaplıyor

tam olarak
bir insan kadar

ben
her gün biraz daha

oraya benziyorum

en çok
şimdi

burada

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1714051/garip-olan-bu.html>

Kuş Dili

Egey hagayagat

segen bigizigin
bagaşımızıgı
bigir segefeger

ogolsugun
ogogşagamadığın

yiginegedege

caganığın
sagoldugusugun

agamaga

bigizege
bigir bogorcugun vagar

ugunutmaga

yiginege dege

segenigin içidigindege
bügüyüdügü

dügüştügü

kagalktıgı

segenigi bigiliyogoruguz

ellerin
boştu

belki

ben
geç kaldım

anlıyorum

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1714708/kus-dili.html>

AZ KALA

yağmur

sokakların üstünü
silmeye çalışıyor

geçtiğin yerler
tam silinmiyor

kalabalık

birbirine değmeden
geçiyor

birine çarpacak gibi oluyorum

son anda
geri çekiliyorum

vitrinler

kimsenin bakmadığı şeyleri
saklıyor

içlerinden biri

bana bakıyor

ben

bakmıyorum

tramvay geçiyor

şehir

sesini toplayamıyor

bir kısmı

yolda kalıyor

yağmur

bu sefer
hiçbir şeyi örtmüyor

seni düşündüğüm yerler

yer değiştiriyor

bir köşede

kendi içimden geçiyorum

geçtiğim yerde kimse yok

bir şey var

sen yokken

daha çok yer kaplıyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1718432/az-kala.html>

GÖRDÜĞÜM ŞEY

yukarı çıktım

şehir
benden önce küçüldü

sigaramın dumanı
benden önce indi

ben
Haliç'e doğru
yürür gibi indim

su
şehrin içinden geçmiyor

şehir
suyun içinden geçiyor

"şükür" dedim
fısıldayarak

yüzümde
bir huzur

tam köşeyi dönerken
bir çocukla karşılaştım

gülüyordu

elinde
yolu soran ince bir çubuk

yer
onun için
gözle değil
dokunarak açılıyordu

çubuk
taşa değdikçe

şehir
başka bir yerinden konuşuyordu

çarpışmadık diye sevindim

o
görmeden
gülümsüyordu

yukarıdan bir ses
"gel artık" dedi

o
"gelirim" dedi

çubuğu
yerin hafızasını yokluyordu

ama

gittiği yer
benim gördüğüm yer değildi

utandım

gördüğüm şey
eksildi

iki adım geri gittim

Haliç'e baktım

görmek
sınırsızdı sanıyordum

bir çocuk
içimi geçti

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1720983/gordugum-sey.html>

SIZINTI

Sessizliğin içinden geçen
bir suda
ayrık bir gölge gibi
ilerliyorum

Su
beni taşıyor
içinden geçiyorum

Bakışın
açık kalmış bir iç kapı
menteşesi hüznün
eşiği rüzgâr
tutulan bir yerinden
sızıyor hayat

Yaklaşamıyorum

Dokunsam
bir sönme ihtimali
dokunmasam
bir ömür sızıntı

Gülüşün
suya değen o keskin ışık
gözümü alıyor

canımı y'akmıyor

Kıyıya çekilmek de
sevne yakışmıyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1725864/sizinti.html>

Sessizliğin Düzlüğünde

herkesi
kalbimde müebbet sandım

meğer
herkes
kendi yangınından kaçan
bir mülteciymiş

aynalar
o amansız pürüzsüzlük

yaklaşınca
uçurum

oysa ne güzel kırışır
kahkahaya yenilen göz kıyıları

insan
en çok gülerken benziyormuş
yarasına

kirpiğimde
ak bir soğuma

içimde eskiyen
bir yüz

yavaşça
bana benziyor

yüzüm
sessizliğin düzlüğünde kaldı

şehrin gürültüsünde bir martı

doğalgaz borularının
paslı ağzında

is kokulu bir gök arıyor

penceremin önünde
dönüp duruyor

bir zamanlar
denize benzeyen şey

şimdi
betona bakıyor

sanki biraz daha
is emmek istiyor

çocukluğum

uzakta yanan
sarı bir pencere

ışığı açık
kimse dönmeyen

bazı evler vardır
insan ömrü boyunca
çıkamaz içinden

bazı sessizlikler

önce göğe çöker
sonra insanın içine

bir martı bile
yönünü gökten çevirdiyse

sessizliğimizin ördüğü koza

çoktan
evimiz

,

sahi siz beni
ben kadar cık
neden sevmediniz

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1730755/sessizligin-duzlugunde.html>

TURUNCU GÜNEŞSÖZ

Araf'ın eşiğinde
ayakkabı bağcıkları çözüük
iki çocuktuk

biri bendim
diğeri
aynadaki o amansız pürüzsüzlük

omzumda
bir is kokusunun ağırlığı
cebimde
dişleri sökülmüş anahtarlar şangırtısı

sustuk

sessizliğin düzlüğü
ilk kez
bir vatan gibi serildi altımıza

ne o sarı pencerenin
sahte ışığına kandık
ne de betonun
bizi yutmasına izin verdik

avucumda
o mülteci çocuktan kalan
küçük bir taş

üzerinde
hiç atılmamış bir kahkahanın
ilk kırışıklığı

"Sahi," dedim
isli bir martı göğre değerken
"Siz bizi
neden sevmediniz?"

taş sustu
ayna sustu
çocuk
kendi uçurumuna yürüdü

şimdi

ne göğün uzağında
ne yerin dibinde

tam o eşikte
iki harf arasındaki uçurumda

dilimin kıyısında
turuncu bir güneşsöz

is koksa da
benimdir bu şafak

kazaen değil
kasten
duruyorum burada

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1730994/turuncu-gunessoz.html>

KIYI SANCISI

sıgıllıklarda
boğulacak kadar az değil
benim sessizliğim

hüznüme bir gömlek dikmeye kalkmayın
ben o kumaşı
kendi is kokumla dokudum

teğelleri sökük
ruhu kasten çıplak

yazık dediniz
bağcıklarımın çözüklüğüne bakıp

oysa ben
o düğümleri
kurduğunuz düğümlere takılmamak için
kendi ellerimle çözdüm

şimdi

elinizdeki o sahte ölçüleri
ve pürüzsüz aynaları
bırakın da gelin

çünkü burada
iki harf arasındaki o uçurumda

ne bir sitem var size
ne de bir damla minnet

ben bu turuncu şafağı
sizin sevginizle değil
avucumdaki o mülteci taşın
sessiz inadıyla doğurdum

siz kıyıda
hazırlıksızlık deyin adına

ben uçurumun tam kalbinde
kastem gülümsüyorum

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1731078/kiyi-sancisi.html>

İNSANLIK MÜZESİ

bir oda:
göz kapıda, kucaklayan el
ihanetin gölgesini bekler
dua sanır düşen parıltıyı
kapı aralanır
el yoktur
duvarda
zamanın unuttuğu yüzler asılı

bir oda:
avuçlarda sayılar, kayıtsız
taşlaşmış dillerde uyanış provası
doğruluk kayıp
mideye oturmuş taş
sessiz, derin iç çekişler

bir koridor:
her yol mübah
merdivenler kemiklerden
alkış çöker omuza
maskelerin ardında
alkış kırıntılarıyla beslenen yüzler saklı

bir oda:
birini yücelten eller
diğerlerini sessizliğe gömer
her yükseliş hafızayı siler
her gölge kalabalığı unuttur

karşılıklı aynalar:
kendine bakmaz, başkasının karanlığında yıkanır
çatlaklar parlatılır
yüzsüzlük yankılanır
kim kimi kırdı bilinmez
yalnızca camda yansıyan boşluk

bir oda:
avuçlarda yokluk
gözlerde yitik ışık
yalınayak çocuk duvara yaslanmış
umut gibi, kırılğan, taze

bir oda:
çerçeve de aşk
çıplak, çıkarısız, masum
dünyanın yıkımında sessiz bekler
dokunulamayan, kaybolmayan

bir başka oda:
ışığın yansımasını sevenler
gösterişin aynasında boğulur
sergi vitrini, içi boş

bir oda:
bıçağın oyduğu yüz
derinin ardında aynı hikaye
suskunluk ve maske
kalkmaz perde

duvarlar arasında:
savaşın hatırası parçalanmış bedenlerde

çocuk eli, anne sesi, baba düşü
yitip gitmiş, unutulmuş

bir başka duvar:
adı silinmişler
ne yazılmış ne silinmiş
unutulmaya terk edilmiş
boşlukta eksilmiş

bir masa:
butonlar arasında çiçek büyüten eller
ekmeye devam eden
görünmeyene inanan

bir kapı:
merhaba denildiğinde
ad değil şekil verilir insana
görünmeyen iplerle bağlı
etikete sıkışmış

bir oda:
kilitli bedenler, ışığını unutan gözler
güneşi hayal eder
özgürlük penceresiz şiir

koridorda kahkahalar:
taklit gülüşler, acının maskesi
gözlerde ıslaklık
içine gizlenmiş çığlık

bir oda:
duvarda parıltılı söz
altında yarım kalmış çocuk resmi
boyası yetmemiş gülümsemeye
afişte kalmış umut

bir kat:
sahne hazır, ışıklar açık
seyirci yok
alkış banttın
boş iç konuşur kelimeleri
belki umut, belki hiçlik

bodrum kat:
cam vitrinlerde etiketsizler
gün boyu taşırlar yükü
gece isimsiz uyurlar
bir sandalyeye dönüşürler
kaldırılmamak için
adlarını unuturuz

bir oda:
terazisi kırık masa
karşısında dili kilitli biri
içinde kor yanar
duyan yok
bilen çok
ama herkes sağır
en çok susan
en çok yanan

bir kat:
kimlikler duvarda asılı
bir zamanlar birine ait
şimdi herkes başkasının adıyla geçer
her bakışta giz
her kaçışta saklılık
gören yok

görünmek istemeyen çok

bir oda:
herkes kendiyle tokalaşır
ama kimse kendi adını bilmez
iç ses boğulur
dış görünüş şarkı söyler
makyaj akmasın diye
gözyaşı ertelenir
ağlamak
içte çekilen makas sesi

bir oda:
duvarda tek bir soru
neden geldik
cevapsız
her eşya fısıldar soruyu
yalnız sandalye
eksik taneyle yarım tespih
ayna yüz göstermez
sadece gözler sorar

bir oda:
kapanmış kitaplar
başlığı sevgi üzerine
tozlu raflardan düşer kuş kanadı
göğe bakmayı unutanların üstüne kapanır kapak
kimse duymaz
kendi yankısıyla meşgul herkes

bir oda:
bir bebek
ilk adımını atmadan
bacağını kaybeder

bir oda:
su bulamaz bedenler
ölümü bekler
diğer tarafta
doymazlar doldurur dünyayı

bir oda:
bir cenaze var
ama ölen yok
herkes eksilmiş
biraz ölmüş
tabut boş
ağıt ağır

duvarda:
ölümden kaçan
yaşamı tanımaz

bir oda:
şiiirler cam vitrinlerde
kırık mısralar
kısık dize uçları
her biri dilek gibi kurur
üzerinde yazar
şiiir bile yetmez
altında kalem ucu kırık
ama hâlâ tutulmak ister

bir oda:
tek pencere
tek sandalye
üstünde adı yazılmamış defter
bir çift göz sayfayı çevirmiyor

sadece el bırakıyor üstüne
çünkü hâlâ
dokunmak
yazmaktan daha gerçektir
çünkü hâlâ
boşluk insanı anlatır

46. Oda

Ahize ve Önlük Odası:

Gri bir duvar
duvara çivilenmiş siyah bir suskunluk
ahize asılı kalmış zamanın boşluğunda
tozlu bir önlük
ayak uçlarında yükselen bir bekleyiş
bir kız çocuğu
sırtı dünyaya dönük
yüzü o sağır duvara
iki eliyle tutmuş ahizeyi
kulağına değil
kalbine bastırıyor
dudakları kıpırdamıyor
ama odanın yankısı aynı feryat:
"Ana... orada mısınız?"
çamurlu su lekeleri var yerde
o tahta köprüden koşarak gelmiş
dizleri titrek
ama umudu taze
gelen her okuyucu
kendi cevapsız sorusunu
o siyah deliğe fısıldıyor
herkesin içinde
hiç çalmayacak bir telefon
ebedi bir nöbet tutuyor

47. Oda

İmkânsız Randevu / Ayva Bahçesi:

Bu odada duvar yok
sadece uçsuz buçsuz bir akış
yıldızlar sakız kâğıdından değil bu kez
gerçek ve parlak
zamanın nabzı
burada durmayı seçmiş
karşılıklı iki sandalye
biri çocukluktan kalma bir tabure
diğeri bulutlardan örülmüş bir taht
masada iki bardak çay
dumanı hiç eksilmeyen
şeker istemeyen bir huzur
burada dokunmak
yazmaktan daha gerçek
anne ve kızın saçları
aynı rüzgârda birbirine karışıyor
Ferhat dağları burada bırakmış
Aslı'nın külleri çiçek açmış
ayva çiçekleri dökülüyor masaya
her dökülen yaprak
"şükür" diyor birbirine
aşk burada bir çıkar değil
iki ruhun
birbirine ayna olduğu o eşsiz an
hiçbir veda burada barınamaz
hiçbir soru yetim kalmaz
çünkü bu odada
herkes sevdiğinin gözünde
yeniden doğar

çıkışta
açık sayfa
tek kelime: insan
ama
kim yazdı
kim unuttu
kim sadece baktı
belli değil

"İnsan, sergilenen değil
tanıklık edendir
ama çoğu zaman
sadece geçip gider"

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1731968/insanlik-muzesi.html>

Ahşap Kokusu

Bir gövde
kendi sesine sığınmış
duvarların bile unuttuğu bir odada
zamanla cilalanmış bir suskunluk
damla damla içe çöken
bir ağırlık

Avuçlarında büyüyen kayın
köklerini toprağa değil
karanlığın kıvrımlarına salar
her gece
gömleğini katlar
bir şeyi unutmamak ister gibi

Gün
içinden geçen bir fısıltıdır yalnız
ışık
pencereye düşmeden kararır
elinde eğirdiği düşler
çözülür
ve kendi içine devrilen
bir kuyu kalır

Dil
içine çekilen bir ırmak olur
konuşmaz
ama gözler
çözülen bir mektup gibi
kendini bırakır

Bir ömre sığmayan şeyler
damağın kenarında
bekler
adı gelmeyen bir tat gibi

Gecenin bir yerinde

zaman
duvarlara dizilir
sen
kendi içinden geçerek
başka bir sessizlikte
yankılanırsın

Bazen
büyüme
bir kayının
kendi gövdesinde
kendine rastlamayı
unutmasıdır

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1733638/ahsap-kokusu.html>

KAYIP M.UM

Seni sevmek
çamur kalıbın içine
kendi gövdeni
mumdan üfleme

Bilirim
ateşi harlamayı
içerdeki o ilk biçimi
kendi sıcağımla eritip
akıtmayı

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Şimdi
o yok olan mumun bıraktığı
o dilsiz boşluğa
kızgın bir tunç gibi dökülüyor
bu ağır aşk

Kalıbı kırdım

Aynadaki çatlak tel gibi
ortaya çıkan o ebedi gövde
kapısında mühürlü bir tarihle
bekliyor bizi

Sahi
kalıbı kırınca
kimi bırakmış oluyor insan

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1735112/kayip-m-um.html>